

A-B-C-ul JUST4KIDS

NOVEMBER ISSUE

ISSN 2668-0459
ISSN-L 2668-0459

Metode moderne de predare în învățământul preșcolar

prof.înv.preșcolar Cristina Amieroaie

Schimbarea în activitatea didactică desfășurată în grădinița de copii implică aplicarea de metode, tehnici și procedee moderne ce contribuie la eficientizarea învățării. Învățarea prin cooperare reprezintă modul de organizare a activității didactice pe grupuri mici, astfel încât lucrând împreună copiii își maximizează atât propria învățare, cât și pe a celorlalți copii, este calea folosită de către educatoare pentru a-i sprijini pe copii să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința. Pentru a facilita și moderniza învățarea am organizat deseori activități desfășurate pe grupuri mici de copii. Astfel, copiii au cooperat în rezolvarea sarcinilor de lucru, și-au exprimat propriile puncte de vedere, au argumentat, au pus întrebări cu scopul de a înțelege, au schimbat ideii cu ceilalți.

Vă prezint în continuare câteva exemple de activități desfășurate cu copiii pe baza aplicării metodelor de învățare prin cooperare:

- **Metoda “Schimbă perechea”**

Este o metodă de lucru în perechi. Se împarte grupa în două grupe egale ca număr de participanți. Se formează două cercuri concentrice, copiii fiind față în față pe perechi. Educatoarea dă o sarcină de lucru. Fiecare pereche discută și apoi comunică ideile. Cercul din exterior se rotește în sensul acelor de ceasornic, realizându-se astfel schimbarea partenerilor în pereche. Copiii au posibilitatea de a lucra cu fiecare membru al grupei. Fiecare se implică în activitate și își aduce contribuția la rezolvarea sarcinii.

Exemplu: Pentru activitatea matematică.

Tema: „ Numere pare / impare”

Etapele activității:

1. Se organizează colectivul în două grupe egale. Fiecare copil ocupă un scaun, fie în cercul din interior, fie în cercul exterior. Stând față în față, fiecare copil are un partener.

2. Educatoarea comunică cerința: „ Spune un număr par/impar!”.

3. Lucru în perechi. Copiii lucrează doi câte doi pentru câteva minute.

Copilul aflat în cercul interior spune un număr par/ impar celălalt va da exemplu de un alt număr. Apoi copiii din cercul exterior se mută un loc mai la dreapta pentru a schimba partenerii, realizând astfel o nouă pereche. Jocul se continuă până când se ajunge la partenerii inițiali sau se termină.

4. Analiza ideilor și a elaborării concluziilor. În acest moment, copiii se regrupează și pe tabla magnetică aranjează în ordine crescătoare/ descrescătoare numerele pare /impare.

Metoda „Turul galeriilor “

Tema : „ Peisajul anotimpurilor”- Activitate practică

Copiii se împart pe grupe, își aleg tema și materialele necesare pentru a realiza câte o lucrare colectivă, ca de exemplu: “ Peisaj de iarnă (primăvară, vară, toamnă)”.

După terminarea lucrării fiecare echipă își afișează peisajul realizat întrun loc deja stabilit.

Grupurile de copii trec pe la toate lucrările și vor completa, vor aduce îmbunătățiri și vor face observații la ceea ce au lucrat colegii lor.

La sfârșit se face o analiză a lucrărilor realizate.

Bibliografie:

1. Crenguța–Lăcrămioara Oprea – Pedagogie. Alternative metodologice interactive, Editura Universitatea București, 2008.

2. *** - Revista Învățământul preșcolar, București, Nr.1/2020.

Dezvoltarea abilităților de comunicare

prof.înv.preșcolar Andreea Apostol

O educație performantă, de calitate, nu se poate obține fără un profesor competent care să îmbine cele trei feluri de comunicare: verbală, paraverbală și nonverbală. Tonul calm, hotărât, înfățișarea decentă, zâmbetul cald, ritmul vorbirii, intonația adecvate situațiilor de predare-învățare, tăcerile semnificative, toate invită la deschiderea către învățatură a copilului.

Comunicarea presupune cunoaștere și stimă de sine. Profesorul trebuie să dețină competențe de specialitate în domeniul predat. Acestea, împletite cu încrederea în sine și atașamentul față de copii îl ajută la depășirea oricărei situații- problemă și conduc spre un învățământ performant.

Dragostea pentru învățăcei este esențială în meseria de dascăl. Atitudinea profesorului își pune amprenta asupra relațiilor în clasă, iar dacă acesta le arată elevilor săi dragoste, respect și înțelegere, procesul didactic va fi mult simplificat.

Un profesor comunică bine cu elevii săi atunci când cunoaște particularitățile de vârstă și individuale ale acestora. Informațiile se vor transmite pe înțelesul copiilor. Empatia îl ajută să pătrundă în lumea interioară a copiilor și să privească lucrurile și din perspectiva lor. Astfel, dificultățile de învățare, de adaptare la viața școlară pot fi depășite cu ajutorul unui plan de acțiune bine stabilit de către profesor.

Experiența muncii didactice din grădiniță a confirmat că dezvoltarea vorbirii, a limbajului în special, are loc sub influența educației. Acest lucru se realizează cu optimă eficiență în cadrul întregului program din grădiniță, în procesul relației copil – copil, copil – educatoare, pe baza experienței cognitive căpătate. Sub influența cerințelor crescânde ale comunicării, pe parcursul anilor de grădiniță, copiii asimilează, își însușesc forme de limbă privind dezvoltarea fonetică, vocabularul și structura gramaticală.

Formarea competențelor de comunicare ocupă un loc prioritar în grădiniță, capacitatea de a folosi limbajul fiind o achiziție importantă pe care se bazează însușirea altor abilități de maximă importanță pentru activitatea desfășurată în școală.

Activitățile organizate în grădiniță și îndeosebi cele de educare a limbajului, fac posibilă cultivarea limbajului oral, accentul punându-se pe comunicare, pe dialogul liber, pe formarea deprinderii de exprimare ordonată a gândirii și de însușire a structurilor gramaticale.

Abilitățile de limbaj, comunicarea atât verbală, cât și nonverbală și abilitățile de prescriere, scriere și citire nu trebuie considerate abilități izolate și predate separat. Ele sunt interdependente. Important este să oferim copiilor multiple posibilități de a exersa. Cadrul didactic trebuie să-i permită copilului să vorbească, să povestească, să-și pună gândurile și trăirile în vorbe; să-i permită copilului să inițieze el însuși relația verbală cu adultul și nu doar să fie cel ce așteaptă și primește.

Stăpânirea unui vocabular bogat îi oferă preșcolarului posibilitatea de a se „mișca” cu ușurință în mediul înconjurător și de a-și experimenta propriile achiziții de limbaj. În cadrul comunicării orale am acordat o atenție deosebită îmbogățirii vocabularului, înțelegerii semnificației cuvintelor, structurii gramaticale orale corecte, dezvoltării vorbirii reproductive și dialogului.

Jocurile oferă copiilor posibilități pentru exersarea unei pronunții corecte și clare.

Abilitățile de limbaj, comunicarea atât verbală, cât și nonverbală și abilitățile de prescriere, scriere și citire nu trebuie considerate abilități izolate și predate separat. Ele sunt interdependente. Important este să oferim copiilor multiple posibilități de a exersa. Cadrul didactic trebuie să-i permită copilului să vorbească, să povestească, să-și pună gândurile și trăirile în vorbe; să-i permită copilului să inițieze el însuși relația verbală cu adultul și nu doar să fie cel ce așteaptă și primește.

Stăpânirea unui vocabular bogat îi oferă preșcolarului posibilitatea de a se „mișca” cu ușurință în mediul înconjurător și de a-și experimenta propriile achiziții de limbaj. În cadrul comunicării orale am acordat o atenție deosebită îmbogățirii vocabularului, înțelegerii semnificației cuvintelor, structurii gramaticale orale corecte, dezvoltării vorbirii reproductive și dialogului.

Jocurile oferă copiilor posibilități pentru exersarea unei pronunții corecte și clare.

Jocurile oferă copiilor posibilități pentru exersarea unei pronunții corecte și clare. Modalitatea cea mai adecvată este exercițiul prin jocuri antrenante, dintre acestea primul loc ocupându-l cele cu caracter imitativ ce includ onomatopee. De la un joc la altul onomatopeele pot fi schimbate, astfel încât sunetul a cărui pronunțare corectă o exersăm, să apară în silabe diferite și să ocupe în cuvânt poziții diferite. Prin intermediul jocurilor didactice preșcolarii au fost familiarizați cu relațiile semantice dintre cuvinte, adică legăturile realizate pe baza sensului cuvintelor în raport cu forma.

Vârsta preșcolară impune copiilor dobândirea deprinderii de a-și exprima impresiile, dorințele, gândurile pe care trebuie să le redea într-o formă inteligentă și cursivă. Acțiunea de cultivare a limbajului devine un sistem, cu conținuturi bine coordonate, prin care se asigură activității din grădiniță o mai mare eficiență.

BIBLIOGRAFIE

Anca Dragu și Sorin Cristea-Psihologie și Pedagogie școlară, Ovidiu University Press, Constanța, 2003.

Relația joc-învățare-creație în activitățile de învățare din grădiniță

prof.înv.primar Stan Mihaela

Jocul este o activitate de tip fundamental cu rol hotărâtor în evoluția copilului, constând în reflectarea și reproducerea vieții reale într-o modalitate proprie copilului, rezultat al interferenței dintre factorii biopsihosociali (Leontiev, A. N., apud Popescu, E., Hristu, B., 1994, p.14). Jocul poate fi definit ca o dimensiune a existenței umane, o realitate permanentă ce însoțește omul în diverse momente ale vieții sale sociale având un loc și un rol diferit în funcție de vârstă și caracterul acestuia (Pâslaru, G. C., Cazacu, O., p.27).

Jocul didactic cuprinde următoarele elemente structurale (Șchiopu, U., 1970): scopul; subiectul; procedeele de joc și regulile jocului. Scopul este stabilit de cadrul didactic, în funcție de obiectivele instructive-educative ale temei, se realizează prin sarcina didactică pe care copilul trebuie să o rezolve. Subiectul se alege în funcție de obiectivele didactice și vârsta copiilor și se bazează pe corelația dintre acțiunile de joc și situația concretă unde se desfășoară acesta.

Procedeele de joc sunt exprimate prin acțiunile propriu-zise îndeplinite de copii fără un efort conștient. Regulile jocului reprezintă reglementări de natură internă sau externă prin care acțiunile copiilor sunt organizate și corelate unele cu altele.

Jocul reprezintă pentru copil principala cale de dezvoltare, de cunoaștere a realității, de interrelaționare și de adaptare. Raportul dintre joc și celelalte activități condiționează eficient planul formării personalității pe etape de vârstă: relați joc-învățare; relația joc-muncă și relația joc creație.

Relația joc-învățare are următoarele caracteristici: jocul este prima formă de învățare, facilitând trecerea spre învățarea din mediul școlar; prin intermediul jocului, copilul se adaptează printr-o sinteză progresivă a asimilării și acomodării la realitate: asimilarea realului la eu, a relațiilor cu cei din jur și acomodarea eului la real, la ceilalți, prin imitație; trecerea spre învățare este realizată prin înlocuirea jocurilor spontane cu jocurile didactice.

Relația joc-muncă pune accent pe evoluția internă, jocurile copiilor se transformă treptat în construcții adaptate, solicitând într-o măsură tot mai mare o muncă efectivă, astfel încât între joc și muncă se observă toate tranzițiile spontane.

Relația joc-creație are următoarele caracteristici: jocul favorizează dezvoltarea aptitudinilor imaginative, a capacităților de creare; jocul introduce pe copil în specificitatea lumii imaginare pe care și-o creează.

Învățarea, munca și creația nu s-ar putea realiza în afara jocului, după cum acesta este purtătorul principalelor elemente psihologice de esență neludică ale oricărei ocupații specific umane.

BIBLIOGRAFIE:

Secara Liliana, “Psihopedagogie”, Alma Mater, 2017
Popescu, E., Hristu, B., 1994, p.29

Anxietatea de separare la preșcolari – cum o gestionăm?

Prof. Mădălina Drugă

Anxietatea de separare este o etapă în dezvoltarea copilului, manifestându-se adesea atunci când aceștia trebuie să se despartă de părinți sau de persoanele apropiate. Această teamă este specifică vârstei și face parte din procesul natural de dezvoltare a independenței și a încrederii în sine. Cu toate acestea, pentru părinți și educatori, poate fi o provocare, mai ales atunci când anxietatea devine intensă și afectează activitățile zilnice ale copilului.

Trebuie să ne îngrijorăm atunci când anxietatea de separare devine atât de severă încât împiedică copilul să participe la activități obișnuite sau duce la simptome fizice persistente.

Anxietatea de separare la preșcolari poate avea multiple cauze. La această vârstă, copiii se află în procesul de construire a încrederii în sine și de adaptare la mediul înconjurător. Separarea de părinți poate fi percepută ca o experiență înfricoșătoare, în special în spații noi și necunoscute.

Întrucât abia încep să descopere și să înțeleagă lumea din jur, copiii simt că au un control redus asupra mediului, iar acest lucru le poate accentua senzația de vulnerabilitate atunci când părinții sau persoanele apropiate lipsesc. Relația strânsă pe care o dezvoltă cu familia îi face să perceapă separarea ca pe o posibilă pierdere, creând un sentiment de insecuritate.

De asemenea, factorii de stres din familie, precum conflictele, boala sau schimbările majore în rutină, contribuie la amplificarea acestei anxietăți. Copiii sunt foarte receptivi la emoțiile celor din jur și pot resimți tensiunile din mediul familial, ceea ce duce la reacții de neliniște sau teamă în momentele de separare.

Anxietatea de separare se manifestă printr-o serie de reacții. Una dintre cele mai frecvente este refuzul de a se despărți de părinți, moment în care copilul poate plânge intens, se agață de părinte și evită să fie lăsat în grija altcuiva. Pe lângă acest comportament, apare și o stare accentuată de neliniște și teamă excesivă atunci când copilul anticipează o despărțire iminentă, chiar și pentru perioade scurte. Anxietatea poate avea și efecte fizice, cu manifestări precum dureri de stomac, de cap sau senzații de greață, semne ale stresului pe care îl resimte.

În plus, aceste emoții puternice pot afecta somnul, copilul întâmpinând dificultăți la adormire sau având treziri frecvente în timpul nopții, întrucât teama de a fi singur rămâne puternică chiar și în timpul odihnei. De asemenea, ei pot refuza să doarmă singuri și pot avea coșmaruri legate de separare.

Putem gestiona anxietatea de separare oferind sprijin emoțional și stabilind strategii care să-i ajute să facă față momentelor de despărțire. Stabilirea unor rutine simple, dar constante, oferă un sentiment de siguranță și predictibilitate. De exemplu, o rutină de dimineață care include un salut special sau un mic ritual poate să îl ajute pe copil să anticipeze despărțirea și să se simtă mai liniștit.

Pentru a-i transmite că ne vom întoarce, iar despărțirea este temporară, putem folosi expresii precum: „Ne vedem imediat ce termini activitățile”. Nu trebuie să plecăm în grabă, despărțirea bruscă poate accentua anxietatea copilului.

O despărțire calmă și afectuoasă, fără a prelungi momentul despărțirii, îi oferă copilului timp să se adapteze. Putem crea și un ritual de rămas bun iubitor, dar ferm. Ar putea fi o îmbrățișare specială sau o frază, pentru a face această separare mai puțin supărătoare. Din acest motiv, este important să rămânem constanți și să nu prelungim acest moment, deoarece acest lucru ar putea crește anxietatea copilului.

De asemenea, este necesar să se evite recompensarea sau pedepsirea comportamentului asociat cu anxietatea de separare. Fiind o reacție firescă, anxietatea este abordată cel mai bine prin empatie și susținere, în loc de corecții care implică recompense sau pedepse.

Diferențiere și individualizare în procesul de învățământ

prof.înv.primar Corina Hagi

În zilele noastre diferențierea și individualizarea în învățământ este un *must have* fără de care nu poate fi posibilă educația modernă. Citându-l pe Perrenoud, diferențierea în educație înseamnă organizarea interacțiunilor și activităților astfel încât fiecare copil să fie constant sau cât mai frecvent confruntat cu situațiile didactice propice propriei sale dezvoltări.

Mai departe, Vrășmaș precizează că la vârsta preșcolară diferențierea și individualizarea procesului formativ-educativ reprezintă calea „de stimulare a dezvoltării individuale și sociale” (Vrășmaș, 1999, p. 48). Acest fapt presupune „adaptarea metodelor didactice la particularitățile învățării copilului și ale grupei de copii, prin stimularea și corelarea relațiilor interindividuale și încurajarea învățării experiențiale” (Albulescu, p. 159).

Pentru atingerea scopului propus, este necesar ca încă de la vârsta preșcolară, copiii să fie învățați să se autocunoască în vederea formării deprinderilor sociale și comportamentelor. Descoperind fiecare copil așa cum este el în realitate, cadrul didactic va putea crea conexiuni între preșcolarii grupei. Pentru realizarea diferențierii și individualizării, este necesară cunoașterea de către cadrul didactic a fiecărui copil în parte.

Caracteristicile individualizării sunt: dezvoltarea generală a organismului, nivelul de dezvoltare a diferitelor procese psihice, ritmul de dezvoltare, caracteristici personale, experiența personală și amprenta mediului socio-cultural căruia îi aparține. În elaborarea activităților didactice, cadrul didactic trebuie să țină cont de aceste caracteristici.

Ecaterina Vrășmăș a elaborat un program care vine în ajutorul cadrelor didactice pentru realizarea individualizării prin activități și joc; conform acestui program, cadrul didactic:

- planifică și organizează direct și indirect activități care să corespundă nevoii de dezvoltare a copiilor;
- pune accent pe individualizarea copiilor – plecând de la faptul că educatoarea cunoaște fiecare copil în parte, ea va organiza activități în care să fie antrenat, valorizat și evaluat fiecare preșcolar. Diferențele dintre copii dau identitatea fiecăruia, iar problemele de dezvoltare trebuie privite ca situații de învățare;
- construiește ocazii de joc pentru copii și le adaptează nevoilor acestora;
- folosește metode de predare și învățare individualizate în perechi sau în grupuri mici;

-
- reevaluează rolul jocului în învățare și dezvoltare;
 - deține diferite roluri – nu este suficient doar să informeze și să formeze, trebuie să observe detaliile evoluției copilului și să informeze părinții dacă există semnale îngrijorătoare.

Traietoriile importante pe care programul le are în vedere sunt:

-amenajarea spațiului educațional- în vederea amenajării spațiului clasei, este recomandat ca educatoarea să contureze într-un mod atractiv centrele de interes, să eticheteze spațiul, să amenajeze clasa cu materiale confecționate sau lucrate de copii; aceste aspecte le conferă copiilor sentimentul de apartenență la grup și îi face să se simtă importanți.

- activitatea în grupuri mici poate fi spontană sau organizată de educatoare. Grupurile spontane se organizează în funcție de interesele comune, în timp ce educatoarea formează microgrupuri pentru stimularea muncii în echipă.
- varietatea și flexibilitatea materialelor didactice. Adaptarea și ajustarea materialului didactic periodic reprezintă o ajustare a mijloacelor de învățământ la nevoile de învățare a copiilor.
- evaluarea programului de individualizare – fiecare învățare trece prin demonstrare, aplicare și conexiune inversă.

- atitudinea flexibilă din partea educatoarei – există copii care au nevoie de intervenția educatoarei, iar alții nu, sau au nevoie în momente diferite; alegerea momentului în care se realizează activitatea individualizată depinde de ritmul de dezvoltare a fiecăruia și de particularitățile individuale.

- parteneriatul educativ – pentru o cunoaștere profundă a copilului și mediul din care vine, parteneriatul cu familia joacă un rol esențial în atingerea scopului de individualizare în educație, părinții fiind cei care furnizează informațiile necesare despre copii.

Programul de individualizare facilitează contruirea unei imagini de sine pozitive, crește încrederea în sine și ajută la dezvoltarea propice fiecărui copil în funcție de particularitățile și ritmul de dezvoltare a fiecăruia.

În concluzie, diferențierea și individualizarea în educație sunt responsabilitatea cadrului didactic de a stimula, crea și furniza situații de învățare într-un mediu adaptat și personalizat fiecărui copil în parte.

Bibliografie:

1. Vrășmăș, Ecaterina, *Educația copilului preșcolar*, Editura Pro Humanitate, 1999.
2. Albulescu, Ion, *Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar*, editura DPH, București, 2019.

Întâlnirea de dimineață reprezintă un moment-cheie în activitatea zilnică a grupei de copii din grădiniță. Este un ritual care nu doar că structurează începutul zilei, ci și creează o atmosferă de armonie, încurajând interacțiunea, încrederea și colaborarea între cei mici. Acest moment este un liant esențial pentru grup, contribuind la coeziunea colectivului și la dezvoltarea social-emoțională a fiecărui copil.

Ce este întâlnirea de dimineață?

Întâlnirea de dimineață este o activitate organizată la începutul zilei, care implică toți copiii din grupă și educatoarea. De obicei, aceasta include saluturi, conversații, activități de grup și stabilirea programului zilei. Scopul principal al întâlnirii este de a crea un cadru primitiv și securizant în care copiii să se simtă valorizați și conectați unii cu ceilalți.

Importanța întâlnirii de dimineață

Stabilirea unei rutine

Rutina este esențială în viața copiilor preșcolari, oferindu-le un sentiment de siguranță și predictibilitate. Întâlnirea de dimineață marchează începutul zilei într-un mod organizat și plăcut, pregătindu-i pe copii pentru activitățile ce urmează.

Dezvoltarea abilităților sociale

Prin activități precum salutul, împărtășirea unor idei sau colaborarea la jocuri, copiii învață să comunice, să respecte rândul la vorbire și să interacționeze pozitiv cu colegii lor.

Creșterea sentimentului de apartenență

Participarea activă la întâlniri îi ajută pe copii să se simtă parte din grup. Fiecare copil are ocazia să se exprime, să fie ascultat și să contribuie, ceea ce le dezvoltă stima de sine.

Exprimarea emoțiilor

Întâlnirea de dimineață oferă un cadru sigur pentru ca cei mici să vorbească despre cum se simt. Acest lucru le dezvoltă inteligența emoțională și îi ajută să gestioneze mai bine emoțiile.

Încurajarea gândirii critice și a creativității

Prin întrebări deschise, jocuri sau discuții despre diverse subiecte, copiii sunt stimulați să gândească logic, să pună întrebări și să își exprime ideile în mod creativ.

- **Cum se desfășoară o întâlnire de dimineață?**

Întâlnirea de dimineață poate fi organizată în mai multe etape, fiecare având un rol specific:

- **Salutul**

Copiii și educatoarea se salută într-un mod prietenos, care poate include cântece, gesturi sau formule speciale de salut. Aceasta creează o atmosferă pozitivă și energizantă.

- **Cerc de conversație**

Copiii împărtășesc experiențe sau gânduri, fie despre evenimente recente, fie despre starea lor de spirit. Este un moment valoros pentru exprimare liberă și ascultare activă.

- **Prezentarea zilei**

Educatoarea prezintă activitățile planificate pentru ziua respectivă, ceea ce le oferă copiilor o perspectivă clară asupra a ceea ce urmează.

- **Jocuri sau activități de grup**

Acestea pot include ghicitori, exerciții de mișcare, cântece sau activități tematice. Scopul este de a stimula cooperarea și buna dispoziție.

Beneficiile pe termen lung ale întâlnirii de dimineață

- **Formarea unor relații solide**

Prin interacțiunea zilnică din cadrul întâlnirilor de dimineață, copiii își dezvoltă prietenii și învață să colaboreze. Aceste relații contribuie la crearea unui mediu de învățare plăcut și sigur.

- **Dezvoltarea responsabilității și a independenței**

Copiii care se implică activ în discutarea programului sau în rezolvarea unor mici sarcini de grup devin mai responsabili și mai independenți.

- **Pregătirea pentru viitor**

Obiceiurile formate în cadrul acestor întâlniri, precum respectul față de ceilalți, exprimarea emoțiilor și lucrul în echipă, sunt esențiale pentru integrarea armonioasă în comunitate pe termen lung.

- **Concluzie**

Întâlnirea de dimineață este mai mult decât un simplu început de zi – este o punte către o atmosferă de învățare cooperativă, unde fiecare copil se simte valorizat și conectat cu cei din jur. Prin crearea unui mediu de susținere și încurajare, această activitate devine un instrument esențial în dezvoltarea socială, emoțională și cognitivă a preșcolarilor.

- **„Un început armonios al zilei creează premisele pentru o zi plină de descoperiri și bucurii!”**

Dislalia – dificultate de învățare manifestată la nivelul limbajului oral prof.înv.primar Ana Maria Magadan

Dislalia este „tulburarea de pronunție (de articulare) provocată de afecțiuni organice sau funcționale ale organelor periferice ale vorbirii și care constă în imposibilitatea emiterii corecte a unui sau a mai multor sunete” (Vrăsmaș E., Mușu I., Stănică C., 1997, p. 110).

Examinarea complexă a copilului cu dislalie presupune colectarea de către logoped, sau de către specialistul care lucrează cu copilul, a unui set minim de informații care să le permită încadrarea într-un diagnostic.

În opinia autorilor menționați, dislaliile pot fi clasificate în funcție de mai multe criterii:

- După modul de afectare pot fi: dislalii organice și dislalii funcționale;
- După gradul de extindere pot fi: dislalii simple și dislalii complexe;
- După întinderea și structura fonemului afectat: dislalia sunetelor – prin omisiuni, prin alterare, prin înlocuirea de sunete – dislalia silabelor;

După funcțiile afectate (Verza, apud. Vrăsmaș E., Mușu I., Stănică C., 1997, p. 111) – betacism – afectat sunetul b; capacism – afectat sunetul c; deltacism – afectat sunetul d și t; filacism – afectat sunetul f; gamacism – afectat sunetul g; mutacism – afectat sunetul m; rotacism – afectat sunetul r; sigmatism – afectate sunetele s, ș, z, ț, j, ci, ce; hapacism – afectat sunetul h; pipacism – afectat sunetul p.

- După numărul fonemelor afectate: dislalii monomorfe și polimorfe; Cercetările realizate precizează că, cele mai des întâlnite forme ale dislaliei sunt sigmatismele, rotacismele și dislaliile polimorfe. Sunetele afectate la vârsta preșcolară și școlară sunt: „s”, „ș”, „ț”, „ci”, „r”.

Diagnosticarea unor tulburări de limbaj reprezintă raportarea la contextual general al dezvoltării psihice ale acestora, este absolut necesară completarea unui tablou descriptiv al comportamentului verbal cu unele date obținute prin intermediul: metodei biografice (anamneza) și prin examinarea motricității; a dezvoltării mentale și a personalității. În dislaliile simple, examinarea vorbirii poate fi suficientă pentru stabilirea unui diagnostic, a unui prognostic dar și a programului de intervenție.

Examinarea vorbirii constă în două niveluri: la cel general – se examinează auzul, înțelegerea vorbirii, reproducerea sunetelor perechi, structura gramaticală; iar la nivel specific – articularea verbală, examinarea articulării propriu-zise a sunetelor.

În literatura de specialitate se specifică patru etape necesare în terapia de recuperare a pronunției sunetelor, după cum urmează: impostarea sunetului – se realizează prin exerciții de demonstrație și imitație; consolidarea sunetului – includerea sunetului în silabe și în cuvinte; diferențierea sunetelor – se realizează exerciții de comparație între sunete; automatizarea – vizează exerciții de includere a sunetului în propoziții, povești etc.

Tipurile de exerciții pentru ameliorarea dislaliei sunt programe de intervenție ameliorativă a limbajului care presupun efectuarea unor etape, ce trebuie să cuprindă un set de obiective în funcție de care sunt selectate metodele și tehnicile cele mai potrivite pentru a fi aplicate. Schema intervenției ameliorative vizează (cf. Iolanda Mititiuc, 1996, Ecaterina Vrăjmaș, 1997, Emil Verza, 2003, apud. Schipor, 2017, p. 38-39) două etape, după cum urmează: prima etapă reprezintă terapia generală și cuprinde: dezvoltarea mobilității generale și dezvoltarea mobilității aparatului articulator. A doua etapă este terapia specifică, unde se realizează impostarea sunetului – pregătirea impostării; emiterea sunetului – demonstrarea articulării sunetului, pronunțarea sunetului prin procedee speciale, exersarea rostirii sunetului; consolidarea sunetului – în silabe: pronunțarea de silabe directe cu: prelungirea sunetului, consoana în poziție intervocalică, cu vocale similare, de silabe inverse, cu prelungirea sunetului etc;

în cuvinte: pronunțarea consoanei în cuvinte mono-, bi-, polisilabice, structuri verbale progresive prin adăuie, diferențierea sunetelor cu punct de articulare apropiat, transformarea cuvintelor prin înlocuirea cu sunete sau silabe; automatizarea: exersarea sunetului în propoziții; a sunetului în propoziții având consoana în poziție inițială, mediană, finală; introducerea sunetului în texte scurte, povestiri și repovestiri după imagini.

Programul de terapie poate varia de la un tip de dislalie la alta. Cel mai important rămâne relația care se dezvoltă între terapeut și logopat.

Bibliografie

Schipor, M.D., (2017). Psihopedagogia copiilor cu dificultăți de învățare și tulburări de comportament – suport de curs. Universitatea Ștefan cel Mare, Suceava, Facultatea de Științe ale Educației.

Verza, E. (1998).

Psihologie specială. Editura Didactică și Pedagogică, București.

Vrăsmaș, T., Mușu, I., Stănică, C. (1997). Terapia tulburărilor de limbaj. Intervenții logopedice. Editura Didactică și Pedagogică, București.

Cum folosim jocul în dezvoltarea limbajului la grădiniță?

prof. învă. preșcolar Denisa Manolache

Jocul reprezintă una dintre cele mai eficiente metode de învățare în perioada preșcolară, având un impact semnificativ asupra dezvoltării limbajului copiilor. Prin activitățile ludice, copiii nu doar că învață vocabularul, dar și își dezvoltă abilități de comunicare, ascultare și înțelegere a limbii. În acest eseu, vom explora modul în care jocul poate fi utilizat ca instrument pedagogic în dezvoltarea limbajului la grădiniță, subliniind atât importanța sa teoretică, cât și aplicabilitatea practică.

Dezvoltarea limbajului la copii este un proces complex, influențat de factori biologici, sociali și educaționali. În perioada preșcolară, copilul este foarte receptiv la stimulii din mediul înconjurător, iar jocul poate fi un cadru ideal pentru învățare. Conform teoriei socioculturale a lui Vygotsky, limbajul se dezvoltă într-un context social, prin interacțiune și dialog (Vygotsky, 1978). Jocul oferă cadrul necesar pentru aceste interacțiuni, fiind un mod prin care copiii își pot exprima gândurile și ideile, îmbogățindu-și astfel vocabularul.

De asemenea, jocul stimulează creativitatea și gândirea critică, iar prin rolurile asumate în diverse jocuri simbolice, copiii sunt încurajați să-și structureze gândirea într-o formă coerentă. Astfel, nu doar vocabularul este extins, dar și abilitățile de sintaxă și gramatică, prin folosirea corectă a limbii în diferite contexte (Bodrova & Leong, 2007).

La grădiniță, educatorii pot utiliza diverse tipuri de jocuri pentru a susține dezvoltarea limbajului. Jocurile de rol sunt printre cele mai eficiente, deoarece permit copiilor să imite situații din viața reală și să folosească un limbaj funcțional. De exemplu, jocurile de „magazin” sau „familie” încurajează copiii să folosească fraze complete și să învețe expresii uzuale din interacțiunile cotidiene. Aceste jocuri îi ajută pe copii să înțeleagă regulile de conversație și să dobândească competențe de comunicare socială (Berk, 2009).

Un alt tip de joc care sprijină dezvoltarea limbajului este jocul cu cuvinte, în care copiii sunt încurajați să identifice și să folosească diverse cuvinte în contexte variate.

Aceste jocuri pot include activități precum rime, ghicitori sau jocuri de construcție a propozițiilor, care ajută la consolidarea cunoștințelor gramaticale și la dezvoltarea fluentei verbale. De asemenea, jocurile care implică activități de ascultare, cum ar fi „Simon spune” sau jocurile de direcționare verbală, sunt esențiale pentru îmbunătățirea abilităților de ascultare activă și înțelegere a limbajului (Korat, 2010).

Educatorii joacă un rol esențial în valorificarea jocului ca instrument de învățare. Este important ca aceștia să creeze un mediu stimulat, în care copiii să se simtă în siguranță și să fie încurajați să participe activ la jocuri. În plus, educatorii pot să modeleze limbajul corect și să ghideze interacțiunile între copii, intervenind atunci când este necesar pentru a corecta erorile de limbaj sau pentru a stimula dezvoltarea vocabularului (Fein, 2013). De exemplu, atunci când un copil folosește un cuvânt greșit, educatorul poate să-l corecteze într-un mod subtil, prin repetarea propoziției corect formulate, ceea ce îl ajută pe copil să învețe în mod natural și să internalizeze corectitudinea lingvistică.

De asemenea, educatorii pot să utilizeze jocuri de grup, în care toți copiii participă simultan, ceea ce favorizează interacțiunea și schimbul verbal între aceștia. Acest tip de activitate contribuie nu doar la dezvoltarea abilităților de comunicare individuală, dar și la înțelegerea noțiunii de dialog și la învățarea unui comportament social adecvat.

Jocul reprezintă o metodă esențială în dezvoltarea limbajului la grădiniță, contribuind nu doar la lărgirea vocabularului, ci și la formarea unor abilități complexe de comunicare. Prin jocurile de rol, jocurile cu cuvinte și jocurile de grup, copiii au ocazia de a învăța într-un mod activ și plăcut. De asemenea, educația în acest context joacă un rol cheie, educatorul având responsabilitatea de a crea un mediu propice învățării prin joc și de a interveni pentru a sprijini dezvoltarea limbajului corect. Astfel, utilizarea jocului în activitățile educaționale la grădiniță nu doar că sprijină dezvoltarea limbajului, dar contribuie și la dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a copiilor.

Bibliografie:

- Berk, L. E. (2009). *Child development* (8th ed.). Pearson Education.
- Bodrova, E., & Leong, D. J. (2007). *The importance of play in promoting healthy child development and maintaining strong parent-child bonds*. American Journal of Play, 1(1), 57-67.
- Fein, G. G. (2013). *Play, games, and children's development*. In L. P. Lipsitt & C. A. M. Sarason (Eds.), *Handbook of child psychology and developmental science* (pp. 289-314). John Wiley & Sons.
- Korat, O. (2010). *The role of play in language development*. In E. P. M. van Dijk (Ed.), *Handbook of language and communication: Diversity and change* (pp. 327-345). John Benjamins Publishing Company.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.

Importanța proiectului tematic în procesul de învățare

prof.înv.primar Simona-Elena Stoica

“Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze”. (Maria Montessori)

Metoda proiectelor este o strategie didactică bazată pe interese, necesitate și posibilități de dezvoltare. Ea presupune lucrul în echipă, interacțiunea directă, dar și brainstorming-ul, care devin mijloace de bază ale procesului educativ. Prin metoda proiectului se lasă elevului mai multă libertate de exprimare și acțiune și se oferă ocazii reale de a lua decizii și de a-și asuma responsabilități. Toate acestea duc, implicit, la crearea unei motivații puternice și la o implicare deopotrivă efectivă și afectivă a elevilor. Simplul fapt că sunt consultați în alegerea temelor și se ține cont de părerea lor îi face pe elevi să aibă mai multă încredere în forțele proprii.

O temă este o idee, dar și o posibilitate de a-i ajuta pe elevi să învețe prin acțiune practică, cu finalitate reală, în care ei îmbină acțiunile de culegere a informațiilor cu cele de participare la o altă, concretă, aplicativă pe o temă. Elaborarea proiectelor tematice ne impune o largă varietate a surselor de informare, dar și un dialog cu elevii în care, ascultându-i, punându-le întrebări despre ceea ce știu sau ce ar dori să știe, descoperim ce îi interesează și putem să organizăm conținuturile într-un plan logic de învățare.

Metoda proiect este fundamentată pe principiul învățării prin acțiune practică, cu finalitate reală („learning by doing”), ceea ce îi conferă și motivația necesară. Opusă instrucției verbaliste și livrești, învățarea prin realizarea de proiecte reprezintă un mod mai cuprinzător de organizare a procesului de învățământ prin care pot fi satisfăcute cerințele unei educații pragmatice, în spiritul acțiunii și independenței în gândire.

„A învăța făcând” – devine din ce în ce mai mult unul dintre principiile de bază ale învățământului contemporan. Aristotel spunea că „ceea ce urmează să facem după ce am învățat, învățăm numai făcând”. Lucrul la proiect nu este o activitate individuală a cadrului didactic, ci un demers care antrenează o sumă de parteneri și colaboratori care contribuie realmente la atingerea țintelor propuse.

Putem afirma că metoda proiectelor tematice este una dintre cele mai eficiente metode atât pentru elevi, cât și cadrul didactic, chiar dacă implică un studiu individual susținut, o pregătire meticuloasă și serioasă în privința documentării, o multitudine de materiale didactice, o imensă muncă de căutare a modalităților celor mai potrivite în stabilirea inventarului de activități. Satisfacțiile sunt pe măsura efortului depus, căci ce poate fi mai mare prilej de mulțumire pentru învățător decât bucuria de a-și vedea încheșat colectivul clasei, de a-i înțelege mai bine pe elevi prin prisma relațiilor lor cu părinții, de a constata că activitatea clasei a devenit mai interesantă și mai stimulativă.

Fiecare anotimp are frumusețea lui. Fiecare anotimp are partea lui unică și frumuseți pe care nu le regăsești și în celelalte. Cu fiecare an ce îl adăugăm la viața noastră, retrăim experiența aceluiași anotimpuri, parcă tot mai frumoase, mereu aducând ceva nou, ceva unic. Acum e toamnă. O toamnă care a debutat ploios, dar care apoi ne-a dăruit atâtea zile frumoase, senine, însorite, cu un adevărat spectacol de culori, aducând cu ea o paletă colorată de frunze și un aer proaspăt și răcoros. E momentul perfect să ne bucurăm de plimbările prin parcuri, paduri, să adunăm împreună cu cei mici frunze, castane, ghinde, crenguțe etc., să petrecem timp de calitate alături de copilașii nostri.

Am derulat la grupa proiectul “Toamna prin ochi de copil”, preșcolarii realizând diferite lucrări cu materiale din natură. Creativitatea și-a spus cuvântul realizând lucrări unice. Părinții reprezintă o verigă importantă a actului educațional, motiv pentru care le solicităm implicarea ori de câte ori este nevoie, iar aceștia răspunzând mereu pozitiv. Parintii, impreuna cu mânuțele dibace ale copiilor, au realizat lucrări deosebite, folosind diferite tehnici de lucru: “Copacul Toamnei”, “Zâna Toamna”, diverse animale (dinozaur, leu,) , „Pe cărările toamnei”, „Felinar cu frunze de toamnă”, „Cutia misterioasă”, „În grădina Zânei Dovlecel”, „Familia de castane” etc.

Bibliografie:

Preda, – Metoda proiectelor la vârstele timpurii, Editura Miniped, București, 2005.

Preda, M. Pletea, F. Grama, A. Cocoș, D. Oprea, M. Călin, – Ghid pentru proiecte tematice, Ed. Humanitas Educațional, București, 2005.

Ana, S.M Cioflica, – Proiecte tematice orientative, Ed. Tehno-Art, 2004.

Cum încurajăm creativitatea la gradiniță?

prof. înv.preșcolar Aida Sakada

Imaginația și creativitatea se dezvoltă în mod natural la copii, care au o tendință spre explorare și descoperire. Copiii sunt curioși, deschiși și spontani, ceea ce le permite să își folosească imaginația și creativitatea în mod liber.

De aceea, este important ca părinții să creeze un mediu stimulant, sigur și afectuos pentru copiii lor, care să le ofere oportunități variate de învățare și joacă. Un astfel de mediu va susține dezvoltarea imaginației și creativității copiilor, dar și a altor abilități cognitive, emoționale și sociale.

Copiii au un potențial creativ nelimitat. Sunt curioși, jucăuși, imaginativi și deschiși către noi experiențe. De fapt, unele studii constată că copiii rezolvă mai bine problemele creative decât adulții, deoarece copiii mici tind să-și imagineze și să exploreze mai multe posibilități și asta duce adesea la soluții mai creative, câteva idei pentru

Regizat de copii - Lăsați copiii să preia conducerea în timpul jocului, explorând subiecte sau angajându-se în activitățile pe care le aleg. Mediile de învățare direcționate de copil îi motivează să învețe pentru că subiectul este de interes real și nu pentru că se așteaptă o recompensă la sfârșit.

Risc – prietenos - Încurajați copiii să-și asume riscuri prin crearea unor provocări adecvate vârstei sau a unei activități noi pe care ar putea ezita să o încerce. Învățarea cum să evaluezi și să gestionezi riscurile de la o vârstă fragedă este legată de încredere și creativitate sporite.

Explorator - Configurați activități în care copiii pot modifica și dezasambla lucrurile. În timpul acestor tipuri de experiențe de joc exploratorii, copiii vor descoperi mai multe despre cum funcționează lucrurile și vor fi inspirați să vină cu idei noi.

Activ - Prin distracție, mișcare fizică activă și exerciții fizice, copiii nu numai că își întăresc corpul, ci și îmbunătățesc învățarea și își stimulează creativitatea.

Timpul pentru imaginație - Timpul pentru imaginație și joacă le permite copiilor să vină cu idei originale și să le aducă la viață, precum și să practice autoreglementarea și empatia și să dezvolte creativitatea.

Schimb de idei - Cu orice tip de experiență de joc, este important să includeți oportunități de conversație. Atunci când copiii se pot angaja într-un schimb de idei prin conversație și colaborare, aceasta duce adesea la cele mai creative și inovatoare rezultate.

Creativitatea este esențială în grădiniță pentru că reprezintă o cale prin care copiii își dezvoltă abilități fundamentale și învață să se exprime liber. Creativitatea nu este doar o formă de divertisment, ci o componentă esențială în dezvoltarea globală a copiilor, oferindu-le oportunitatea de a-și descoperi potențialul și de a învăța într-un mod care le stimulează imaginația, gândirea critică și abilitățile sociale. Creativitatea este capacitatea de a produce idei noi, originale și valoroase, care să rezolve o problemă sau să satisfacă o nevoie.

Creativitatea implică gândire divergentă, adică găsirea mai multor soluții posibile la o situație dată, și gândire convergentă, adică selectarea celei mai bune soluții dintre cele posibile.

Călătorie în lumea culorilor

prof.înv.primar Diana Pantazi

În dezvoltarea preșcolarilor, stimularea imaginației și învățarea prin joacă sunt esențiale. Una dintre cele mai captivante activități pentru micuți este „Călătoria în Lumea Culorilor”, o activitate care nu doar că îi ajută să învețe despre culori, dar și să-și exprime creativitatea, să colaboreze cu alți copii și să dezvolte abilități motorii fine.

Scopul activității:

Învățarea și recunoașterea culorilor primare și secundare

Dezvoltarea abilităților motorii fine prin desen și decupaj

Încurajarea exprimării artistice și a creativității

Îmbunătățirea colaborării între copii în cadrul unui proiect comun

Materiale necesare:

Foaie albă de hârtie

Creioane colorate, carioci sau acuarele

Carton colorat

Foarfeci (pentru copii mai mari, sub supraveghere)

Lipici sau bandă dublu-adezivă

Modele de flori, animale sau forme geometrice (pentru decupaj)

Desfășurarea activității:

Introducerea temei (10 minute): Începe activitatea cu o discuție despre culori. Întreabă copiii ce culori cunosc și cum le folosesc în viața de zi cu zi. Poți aduce exemple din natură, din obiectele din jurul lor sau din jucăriile lor preferate. Apoi, arată-le imagini cu flori, fructe și animale colorate pentru a le atrage atenția asupra diversității culorilor.

Explorarea culorilor prin pictură (15 minute): Oferă fiecărui copil o foaie albă de hârtie și un set de creioane colorate sau acuarele. Invită-i să creeze un „peisaj colorat” în care să folosească doar culorile primare (roșu, galben și albastru). Încurajează-i să se joace cu formele și culorile, să amestece pentru a obține nuanțe noi.

Decupaj și lipire (15 minute): După ce au terminat de pictat, oferă-le carton colorat și foarfeci (pentru cei mai mici, îndrumă-i să le folosească sub supraveghere). Invitați copiii să decupeze forme simple (cercuri, pătrate, triunghiuri) și să le lipească pe desenul lor pentru a crea diverse imagini: flori, animale sau chiar un „curcubeu” din forme geometrice colorate.

Discuție finală și expunere (10 minute): La final, întreabă-i pe copii ce imagini au creat și ce culori au folosit. Încurajează-i să își împărtășească ideile și impresiile, iar apoi expune lucrările lor într-un colț special al grădiniței, pentru a le da un sentiment de realizare și mândrie.

Beneficii pentru copii:

Dezvoltarea abilităților motorii fine: prin utilizarea pensulei, creioanelor, foarfecii și lipiciului.

Stimularea creativității: activitatea le permite copiilor să experimenteze și să-și exprime imaginația.

Înțelegerea conceptelor fundamentale: învățarea despre culori este o primă treaptă în dezvoltarea percepției vizuale și a abilităților cognitive.

Socializare și cooperare: lucrul împreună la un proiect comun promovează colaborarea și comunicarea între copii.

„Călătoria în Lumea Culoilor” este o activitate simplă, dar extrem de valoroasă, care aduce bucurie și învățatură în lumea preșcolarilor. Ajută-i să descopere diversitatea culorilor și le oferă o oportunitate excelentă de a-și exprima creativitatea într-un mod jucăuș și educativ.

Ar trebui copiii să ajute la treburile casnice?

Prof.înv.preșcolar Mădălina Floroiu

O întrebare frecventă a părinților este dacă este bine ca cei mici să aibă treburi casnice. Dovezile ne oferă un răspuns clar, astfel că atribuirea anumitor sarcini acasă este foarte benefică pentru o bună dezvoltare personală, socială și cognitivă.

Sarcinile și responsabilitățile adecvate vârstei sunt o parte importantă a dezvoltării copilului. Cooperarea la domiciliu este un bun predictor al unei mai bune stări de bine și de sănătate mintală în timp.

Totuși, implicarea copiilor nu este doar un bun predictor al succesului și al sănătății mintale, ci și o resursă excelentă pentru a lucra acasă pe diferite domenii cognitive precum atenția, memoria, funcționarea executivă și abilitățile motorii, atât fine cât și grosiere.

Copiii își doresc să ajute la treburile casnice? Copiii mici sunt în mod natural dispuși să ajute. Profită de acest lucru și dezvoltă o cultură a muncii în echipă în casa ta. Majoritatea preșcolarilor pot începe să ajute cu sarcinile casnice simple. Acest lucru îi învață abilități de viață și cum să coopereze cu un grup (în acest caz, familia lor).

Ajutarea la a păstra ordinea acasă crește stima de sine a copilului. Nu vă așteptați la perfecțiune - acesta este un proces de învățare și copiii își vor dezvolta abilitățile în timp. *Lăudați efortul copilului de a finaliza fiecare sarcină, nu rezultatul.* Realizările mici duc la altele mai mari. Copiii își pot asuma mai multe responsabilități pe măsură ce avansează prin anii de școală și în adolescență.

Un pas inițial este luarea în considerare a procesului de maturizare al fiecărui copil atunci când atribuim treburile casnice.

De la 2 la 3 ani - la această vârstă sunt încă foarte mici, dar deja pot ajuta în lucruri mărunte:

- Își pot pune jucăriile la locul lor;
- Mențin curățenia pe masa unde desenează și pictează;
- Aruncă lucrurile la gunoi;
- Pot pune apă la flori;
- Încep să se îmbrace singuri – cu ajutor din partea părinților.

Name of presentation

Company name

Second Page

- Your Text here
- Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed diam nonummy nibh euismod tincidunt ut laoreet dolore magna aliquam erat volutpat. Ut wisi enim ad minim veniam, quis nostrud exercitation ullamcorper suscipit lobortis nisl ut aliquip ex ea commodo consequat.
- Duis autem vel eum iriure dolor in hendrerit in vulputate velit esse molestie consequat, vel illum dolore eu feugiat nulla facilisis at vero eros et accumsan et iusto odio dignissim qui blandit praesent luptatum zzril delenit augue dui dolore te feugait nulla facilisi.

La această vârstă, copiii sunt deja mult mai autonomi și adoră să exploreze, să atingă, să simtă, să mirosească și să guste tot ce îi înconjoară. Pentru a vă menține spațiul de joacă în siguranță și fără bacterii, nu uitați să curățați și să dezinfecțați periodic jucăriile în siguranță.

De la 4 la 5 ani - câțiva ani poate să nu pară prea mult, dar pentru copii înseamnă o lume întreagă de schimbări și, prin urmare, de responsabilități:

La această vârstă, sub supravegherea unui adult, copiii își pot face deja patul sub supravegherea unui adult. Învață-i cum!

- Ajutor în bucătărie. Copiii la această vârstă ne pot ajuta să gătim în bucatarie, le puteți încredința sarcini simple, cum ar fi amestecarea ingredientelor, spălarea fructelor și legumelor sau pregătirea mesei cu tacâmuri neascutite.
- Pune farfuria la spălat, după ce mâncați;
- Își păstrează hainele ordonat, în sertare.

De la 6 la 7 ani - la această vârstă încep să fie mai conștienți de tot și de ce înseamnă a ajuta la treburile casnice.

- Aruncă gunoiul;
- Învăță să gătească. Ajută la pregătirea mâncărilor simple (salate sau sandvișuri, de exemplu);
- Împătorește propriile haine;
- Pregătește ghiozdanul pentru a merge la grădiniță;
- Șterge praful de pe mobilă;
- Îngrijește animalele de companie - ei pot hrăni animalele de companie, pot umple bolurile cu hrană și apă și le pot peria – desigur, cu supraveghere din partea adultului.

Stabilirea acestor sarcini pe baza vârstei nu numai că ajută la introducerea unor responsabilități treptate, dar îi învață și abilități care vor fi valoroase pe tot parcursul vieții. În plus, să vă amintiți întotdeauna importanța recunoașterii și să lăudați eforturile de a promova o atitudine pozitivă față de treburile casnice.

Cunoaștere și autocunoaștere la grădiniță

prof.înv.primar Denisa Caval

Cunoașterea și autocunoașterea reprezintă procese esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, chiar de la cele mai fragede vârste. La grădiniță, aceste concepte sunt integrate în activitățile educaționale prin joc, povestiri și activități interactive, având ca scop dezvoltarea încrederii în sine, a imaginii de sine pozitive și a înțelegerii relației copilului cu mediul înconjurător.

Cunoașterea reprezintă procesul prin care copilul descoperă lumea din jurul său. Aceasta implică explorarea, observarea și învățarea despre obiecte, oameni, fenomene și reguli sociale. La nivel preșcolar, cunoașterea este centrată pe:

- Recunoașterea caracteristicilor fizice ale obiectelor (culoare, formă, dimensiune).
- Înțelegerea relațiilor cauză-efect prin experimentare.
- Formarea primelor noțiuni de timp și spațiu.

Autocunoașterea presupune descoperirea de către copil a propriilor trăsături, emoții, abilități și limite. Este strâns legată de dezvoltarea identității personale și include:

- Înțelegerea identității („Cine sunt eu?”, „Cum mă numesc?”).
- Recunoașterea propriilor emoții și nevoi.
- Conștientizarea relației cu ceilalți (familie, colegi, educatoare).

De ce este importantă autocunoașterea la grădiniță?

La vârsta preșcolară, copiii încep să-și formeze imaginea de sine, bazată pe interacțiunile cu mediul și feedback-ul primit de la adulți. Prin stimularea autocunoașterii, copiii:

- Își dezvoltă încrederea în sine: Vor învăța să recunoască ceea ce fac bine și să accepte greșelile ca parte a procesului de învățare.
- Își reglează emoțiile: Identificarea emoțiilor și înțelegerea lor contribuie la o mai bună gestionare a frustrării și a conflictelor.
- Își construiesc relații sănătoase: Prin autocunoaștere, copiii devin mai empatici și înțeleg mai bine punctele de vedere ale celorlalți.

Activitățile care promovează cunoașterea și autocunoașterea la grădiniță contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor, pregătindu-i pentru interacțiunile sociale și pentru provocările viitoare. Prin joc, artă și explorare, copiii își construiesc o imagine de sine pozitivă și devin mai conștienți de valoarea lor în raport cu lumea din jur.

Comportamente inadecvate la preșcolari

Prof.înv.preșcolar Corina Cenușă

Comportament înseamnă, simplu spus, toate activitățile pe care le facem, fie ele adecvate (de exemplu: a respecta reguli, a interacționa cu ceilalți fără să produci suferință; fie ele inadecvate-a lovi ceilalți copii, a sfida etc). Aprecierea gradului de adecvare a comportamentelor este adesea realizată pe baza criteriilor de analiză stabilite în funcție de cerințele, standardele și așteptările specifice mediului grădiniței, atunci când vorbim despre preșcolari(a respecta seturile de reguli, a realiza sarcinile de la activități etc).

Comportamentele copilului devin problematice sau inadecvate când frecvența, intensitatea, durata și latent acestor comportamente produc deteriorări în funcționarea lui socială, personală sau școlară în adaptarea lui.

Unii copii prezintă întârzieri în dezvoltarea cognitivă, deficit de atenție, impulsivitate și hiperactivitate, sau o reactivitate emoțională exagerată, unii copii au un comportament inhibat, în timp ce alții sunt agresivi sau opozanți.

În literatura de specialitate sunt menționați mai mulți factori individuali, care pot determina comportamentul neadecvat al copiilor, printre care pot fi și enumerați. Pe lângă acești factori, există și factori ereditari, de mediu, contextuali, care pot perturba conduit copiilor.

De exemplu , starea de sănătate a unui copil poate modula răspunsul comportamental al acestuia, la fel cum existența unor conflicte în familie poate determina apariția unor comportamente agresive în situații de interacțiune cu alți copii, prin modelarea realizată(de exemplu, dacă mama țipă și aruncă obiecte atunci când se ceartă, există posibilitatea ca și copilul să manifeste acest tip de comportament în timpul unei neînțelegeri cu ceilalți copii.)

De asemenea, când realizăm un comportament, este bine să ținem cont de diferențele interindividuale(unii copii sunt mai sensibili, alții sunt mai energici, unii sunt ușor adaptabili, alții mai toleranți). Pe altă parte, comportamentul unui copil este motivat, întotdeauna, de o nevoie, fie ea esențială(hrană, căldură, sănătate) sau emoțională (dragoste, acceptare).

Comportamentele care se repetă prea des, interferează cu abilitatea copilului de a învăța, limitându-i dezvoltarea , sau comportamentele care sunt adecvate într-un loc, dar se manifestă inadecvat în alt context, devenind un risc pentru copil sau având efecte negative asupra comportamentului celorlalți (de exemplu, a striga și a alerga este un comportament adecvat în parc, dar într-o sala de spectacol devine inadecvat).

Un comportament inadecvat se caracterizează printr-un set de manifestări care împiedică adaptarea la mediul de grădiniță, care aduce atingere funcționării copilului, dar și celorlalți colegi, manifestând și o anumită stabilitate în timp.

Aproape toți copiii manifestă, la un moment dat, comportamente inadecvate la vârstă preșcolară, dar 10-15% dintre acestea sunt la nivel moderat.

Pentru a iniția modificări comportamentale este bine să cunoaștem specificul dezvoltării copiilor la vârstă preșcolară, precum și elementele individuale de manifestare/comportare, pentru ca intervenția comportamentală să devină eficientă.

Relația dintre părinți și educatori în educația timpurie

prof.înv.primar Ana-Maria Gîrbea

Relația dintre părinți și educatori reprezintă un pilon esențial în dezvoltarea și educația copiilor, iar în contextul educației timpurii, această colaborare este deosebit de importantă pentru crearea unui mediu de învățare armonios și sprijinirea unei dezvoltări echilibrate a copilului. Educația timpurie se referă la acea perioadă de dezvoltare a copilului cuprinsă, de obicei, între 0 și 6 ani, când copilul trece prin etape fundamentale de învățare și formare a unor abilități cognitive, emoționale și sociale. În acest context, părinții și educatorii joacă un rol esențial, iar comunicarea eficientă și parteneriatele între aceștia pot avea un impact semnificativ asupra succesului educațional și bunăstării copilului.

Importanța colaborării între părinți și educatori

În primii ani de viață, copilul depinde în mare măsură de părinți pentru dezvoltarea sa afectivă, fizică și cognitivă. Pe măsură ce copilul începe să participe la activități educaționale formalizate în grădiniță, educatorii devin o extensie a influenței educaționale a părinților. De aceea, o relație de colaborare și parteneriate solide între părinți și educatori este esențială. Aceste parteneriate sunt caracterizate prin comunicare deschisă, încredere reciprocă și un angajament comun față de obiectivele educaționale ale copilului.

Comunicarea între părinți și educatori este cheia unei relații eficiente. O comunicare clară și constantă permite educatorilor să înțeleagă mai bine nevoile, stilul de învățare și comportamentele copilului, iar părinții să fie informați despre evoluția acestuia în mediul educațional. De asemenea, părinții pot împărtăși informații valoroase despre copil, care nu sunt întotdeauna vizibile în timpul activităților educaționale, dar care pot ajuta educatorii să adapteze metodele de învățare la nevoile individuale ale fiecărui copil.

Provocările în relația dintre părinți și educatori

Deși colaborarea între părinți și educatori este esențială, aceasta poate întâmpina și diverse provocări. Unul dintre obstacolele majore este timpul limitat. Mulți părinți sunt extrem de ocupați și nu au timp să participe la întâlniri sau să se implice activ în viața educațională a copiilor lor. De asemenea, diferențele culturale, stilurile parentale diverse și lipsa unor abilități de comunicare pot afecta negativ relațiile între părinți și educatori.

Concluzie

Relația dintre părinți și educatori în educația timpurie este esențială pentru sprijinirea dezvoltării educaționale și sociale a copiilor. O colaborare bazată pe încredere, comunicare eficientă și angajament comun poate contribui semnificativ la crearea unui mediu de învățare pozitiv și sprijinitor. În acest sens, atât educatorii, cât și părinții trebuie să fie conștienți de rolul pe care îl joacă în formarea unui copil și să lucreze împreună pentru a asigura o dezvoltare armonioasă, în care copilul să poată învăța, să crească și să se dezvolte în mod optim.

Pedepsele nu fac parte din educație

Prof.înv.preșcolar Amelia Mitu

“Motivul pentru care un copil se va comporta rautacios sau va face rau e intotdeauna inocent. Cateodata el este jucaus si libertin, iar altadata cand este agresiv sau nervos, este nefericit sau confuz. Cu cat un copil are un comportament mai deranjant, cu atat sufera mai mult si are nevoie de dragostea si intelegerea ta. Cu alte cuvinte, nu exista comportament rau al copilului. Insa este un copil care face ceea ce poate el mai bine si noi nu-l intelegem.” – Naomi Aldort

Cei mai mulți părinți cred că pedepsele sunt singura variantă care dă roade in educatia unui copil. Cum va invata copilul care sunt regulile daca nu-l pedepsiti atunci cand greseste?

Vor invata ceea ce traiesc. Cel mai eficient mod de a educa copiii este de a-i trata la fel cum ne dorim ca ei sa-i trateze pe ceilalti: cu intelegere si compasiune. Cand ii lovim, pedepsim sau tipam, copiii invata sa raspunda agresiv. Pana si pauzele din timpul activitatilor, transmit copiilor mesajul ca sunt singuri cu sentimentele lor de frica exact atunci cand au mai multa nevoie de noi, mai degraba decat sa fie o ocazie prin care sa invete sa-si controleze emotiile.

Sunt acceptate interventiile in timpul carora intrerupem activitatea copilului si stam sa-l ajutam sa proceseze sentimentele care l-au facut sa reactioneze in acel mod. Asta nu inseamna ca negam responsabilitatea noastra de a educa copiii prin stabilirea unor limite. Nu rupe florile, nu alerga in strada, nu lovi alti copii, nu lovi animalele. Acestea sunt limite, nu sunt pedepse. Va intrebati cum va invata copilul dumneavoastra sa nu repete lucrurile acestea data viitoare, daca nu-l “disciplinati” atunci cand le face? Atunci presupuneti ca trebuie sa pedepsim copilul “ca sa-l invatam o lectie.”

De fapt, cercetarile arata ca daca ii pedepsim pe copii, ei devin si mai neascultatori. Fiind pedepsit, copilul devine nervos si agresiv. Se incarca cu adrenalina si incepe o lupta, un conflict si se inchid impulsurile rationale si acelea de a colabora.

Copiii uita repede comportamentul “urat” pentru care au fost pedepsiti, chiar si atunci cand se gandesc la consecintele emotionale ale faptelor lor saptamani intregi. Ceea ce invata este sa minta si sa evite sa fie prinsi. Pedepsele ne indeparteaza de copiii nostril si o sa avem mai putina influenta asupra lor.

Le scade chiar si coeficientul de inteligenta, deoarece copiii care nu se simt in completa siguranta nu se simt liberi sa invete. Desi pare simplu, pedeapsa nu este niciodata un mijloc eficient pentru a creste un copil responsabil, politicos si fericit. Il invata numai lucruri gresite. Daca, din contra putem fi blanzi si implicati cand stabilim limite, copiii nostri vor reflecta la ceea ce au trait.

Cum putem educa copiii fara pedepse?

- Controleaza-ti propriile sentimente. Asa vor invata si copiii sa si le controleze pe ale lor. Tu esti modelul. Nu actiona cand esti suparat. Daca nu poti, inspira adanc si asteapta pana te calmezi pentru a discuta problema. Rezista impulsului de a pedepsi copilul. Este o arma cu doua taisuri.
- Creeaza o legatura cu el inainte sa-l corectezi si pastreaz-o chiar si atunci cand il educi, pentru a trezi dorinta copilului de a se comporta cat mai bine. Aminteste-ti: copiii nu sunt ascultatori cand nu se simt bine cu propria persoana sau nu simt o legatura cu noi. Coboara la nivelul lui si priveste-l in ochi: “Esti nervos ... Spune-mi de ce ai nevoie prin cuvinte, nu prin muscaturi!”

3. Stabileste limite, dar fa-o cu empatie. Trebuie sa insisti asupra unor reguli, dar trebuie sa o faci cu calm. Trebuie sa asculti si parerea copilului. Cand el se simte inteles, este mai dispus sa accepte limitele.

4. Spune DA. Copiii vor face aproape tot ce dorim daca ne exprimam dorinta cu dragoste. Gaseste o cale prin care sa spui DA in loc de NU chiar si atunci cand explici o regula.

5. Gaseste timp doar pentru el, in fiecare zi. Spune-i copilului: “Sunt numai al tau pentru urmatoarele 20 de minute. Ce vrei sa facem?” Lasa-l pe el sa conduca. Lasa-l sa spuna ce vrea sa faca, sa se dezlantuie sau sa plnga. Doar trebuie sa acceptati sentimentele.

Copiii care stiu ca pot avea un timp special in fiecare zi cu parintii infloresc pentru ca au incredere in ei si pot sa-si exprime orice sentiment.

CICLUL PRIMAR

Orele de educație civică la clasa a III-a

prof.înv.primar Corina Cernea

Educația civică în clasa a III-a are scopul de a introduce elevii în conceptele fundamentale ale societății și responsabilităților civice. Curriculumul variază în funcție de țară, dar iată câteva teme generale care sunt adesea abordate:

- 1. Comunitatea și apartenența (definirea comunității, rolul fiecărei persoane în comunitate, importanța respectului și colaborării).
- 2. Drepturi și responsabilități (drepturile copilului, responsabilitățile fiecărui individ, cum să respectăm drepturile altora).
- 3. Reguli și legi (de ce avem nevoie de reguli și legi, diferența dintre reguli și legi, cum sunt create legile).
- 4. Instituții și autorități (rolul diferitelor instituții- școală, poliție, guvern, cum ne ajută autoritățile, responsabilitățile instituțiilor și autorităților).
- 5. Valorile morale și etice (ce înseamnă să fii corect/onest, importanța empatiei și compasiunii, cum să luăm decizii etice).
- 6. Participare și implicare (modalități prin care elevii pot contribui la comunitate, importanța voluntariatului, cum să participi în viața școlii și a comunității).

- Activitățile din cadrul orelor de educație civică pot include discuții, jocuri de rol, proiecte de grup, vizite la instituții locale și alte metode interactive care să încurajeze învățarea prin experiență. Scopul este de a dezvolta în elevi un sentiment de responsabilitate civică și de a-i pregăti să fie cetățeni activi și informați.
- Voi continua să dau exemplu de câteva activități care pot fi incluse în cadrul orelor de educație civică:
- Dezbateri și discuții: Organizarea de dezbateri pe teme civice relevante (ex. drepturile omului, democrația, rolul cetățenilor în societate) poate stimula gândirea critică și abilitățile de comunicare.
- Studiu de caz: Analizarea unor cazuri concrete legate de probleme civice sau sociale pentru a înțelege mai bine cum se aplică principiile civice în realitate.
- Jocuri de rol: Elevii pot juca diferite roluri în situații simulate, cum ar fi alegeri, consilii locale, procese judiciare, pentru a înțelege cum funcționează instituțiile democratice.
- Proiecte comunitare: Implicarea elevilor în proiecte de voluntariat sau activități comunitare pentru a dezvolta sentimentul de responsabilitate și apartenență la comunitate.

- **Invitarea unor vorbitori:** Invitarea unor persoane din diverse domenii (ex. avocați, activiști, politicieni) care să vorbească despre experiențele lor și să răspundă la întrebările elevilor.
- **Vizite și excursii:** Organizarea de vizite la instituții locale (primărie, parlament, instanțe judecătorești) pentru a vedea cum funcționează acestea în practică.
- **Crearea de postere și campanii:** Elevii pot crea postere sau campanii de informare pe teme civice, contribuind astfel la conștientizarea problemelor importante în rândul colegilor lor.
- **Lectură și discuție de texte:** Lectura unor texte relevante (ex. Constituția, Declarația Universală a Drepturilor Omului) urmată de discuții pentru a înțelege mai bine conceptele și valorile fundamentale.
- **Aceste activități nu doar că fac orele de educație civică mai interesante, dar și ajută elevii să înțeleagă și să aplice principiile civice în viața lor de zi cu zi.**

Caracteristicile elevului de clasa I

prof. înv. primar Daniela Bănică

Elevul de clasa I trece printr-o perioadă de tranziție, atât din punct de vedere al dezvoltării cognitive, cât și al celei emoționale și sociale.

La această vârstă, copiii își îmbunătățesc numeroase abilități. Aceștia prezintă o **mai bună coordonare motorie** față de anii preșcolari, deși încă își **perfecționează abilitățile fine și grosiere**; pot manipula creioane și foarfece mai precis, deși încă mai au nevoie de exercițiu pentru a-și îmbunătăți scrisul de mână; au o **energie deosebită** și sunt adesea **nerăbdători să exploreze** și să participe la activități fizice. Este important ca programul școlar să includă pauze și activități fizice regulate pentru a-i ajuta să-și consume energia.

Din punct de vedere cognitiv, elevii se află într-o etapă importantă de dezvoltare: **sunt gânditori concreți**, ceea ce înseamnă că înțeleg mai bine informațiile și conceptele atunci când sunt prezentate prin exemple vizuale și practice. Ei pot rezolva probleme simple și își dezvoltă treptat abilități de raționament logic; sunt **extrem de curioși** și doresc să afle cum funcționează lucrurile. Întrebările frecvente și dorința de a explora mediul înconjurător sunt semne ale unei minți active și dornice de cunoaștere; **se dezvoltă capacitatea de atenție**, dar poate fi încă limitată la aproximativ 15-20 de minute pentru activități individuale.

Activitățile trebuie structurate pentru a ține cont de această limitare și pentru a alterna tipurile de activități în vederea menținerii interesului.

În clasa I, copiii trec prin schimbări emoționale și sociale importante: **nevoia de siguranță**: pot avea temeri legate de separarea de părinți sau de adaptarea la noile reguli și așteptări ale școlii; **formarea de prietenii**: încep să formeze prietenii mai stabile și să înțeleagă conceptele de partajare și cooperare. Ei pot manifesta dorința de a face parte din grupuri și de a fi acceptați de colegi; **emoții fluctuante**: pot experimenta emoții intense și schimbări rapide ale dispoziției, trecând ușor de la bucurie la frustrare sau tristețe. Profesorii și părinții trebuie să fie răbdători și înțelegători față de aceste fluctuații emoționale; **vocabular în expansiune**: își îmbogățesc vocabularul rapid și încep să construiască propoziții mai complexe. Ei pot să scrie și să citească texte simple și să participe la conversații mai elaborate; **comunicare și exprimare**: sunt capabili să își exprime gândurile și emoțiile mai clar și să participe la discuții de grup. Ei pot să își prezinte ideile și să pună întrebări pentru a-și clarifica neînțelegerile.

Concluzionând, elevul de clasa I se află într-o etapă de dezvoltare complexă, care implică schimburi semnificative pe toate planurile.

Good Things Successful Teachers Do

prof. Ruxandra Florea

One of the most essential and desirable skills for effective teachers is enthusiasm. Successful teaching requires not only knowledge but also skills. With enthusiasm teachers spices the class with enjoyment, sparks the curiosity of students and engage them to participate. In education, enthusiasm helps the students to connect and have a better relationship with teachers and it is a good way to get closer to students and as a consequence they are more likely to learn.

“Teacher enthusiasm has traditionally been defined as a lively and motivating teaching style that includes a range of behaviours, such as varied gestures, body movements, facial expressions and voice intonations, and the frequent use of humour, that reflects a strong interest in the subject” (Collins, 1978_[1]; Murray, 1983)

Moreover, it is very important the ways teachers communicate. A well-known rule says that it is not what you say, but how you say it. Teacher’s body language, smile, posture and tone of voice in the classroom affects learning a lot.

Proactivity is another thing successful teachers do. Being proactive means addressing the issue before it happens rather than waiting for something to occur and then reacting after inappropriately.

What they could do is to be consistent in applying rules. Classroom rules and routines should be followed and applied fairly to all students. Errors can be corrected when they see them and they can also provide additional instruction when misbehavior occurs. Also, it is also better to give behavior specific praise. In other words, that is to acknowledge positive behavior more or to reinforce it, for example “excellent work getting to your seats quickly”.

In conclusion, there are many and different strategies that successful and effective teachers do to reach students and teach them.

- **Bibliography**
- **Collins, M.** (1978), “Effects of enthusiasm training on preservice elementary teachers”, *Research in Teacher Education*, Vol. 29/1, pp. 53-57, <https://doi.org/10.1177/002248717802900120>.

Aplicații și platforme e-learning în procesul de predare-învățare-evaluare

prof. înv. primar Andreea Olaru

Aplicațiile, instrumentele și platformele educaționale au devenit din ce în ce mai populare în ultimii ani, oferind o gamă variată de beneficii și oportunități pentru elevi, profesori și părinți. Aceste resurse digitale reprezintă o modalitate excelentă de a completa învățarea tradițională la clasă, aducând inovație și interactivitate în procesul educațional.

Acestea includ adesea caracteristici precum conținut interactiv, chestionare și jocuri, îndrumare și mentorat virtual și combinații ale acestora - parcursuri de învățare personalizate. Prin intermediul acestor aplicații și platforme, profesorii pot înregistra rezultatele testelor, temelor și evaluărilor într-un mod structurat și organizat. Astfel, aceștia pot urmări evoluția fiecărui elev în parte, identifica punctele slabe și punctele forte ale acestora și adapta strategiile de predare în funcție de nevoile individuale.

De asemenea, funcțiile de analiză a datelor permit profesorilor să obțină o imagine de ansamblu asupra performanței întregii clase sau a grupului de elevi, facilitând luarea deciziilor informate în ceea ce privește planificarea lecțiilor viitoare sau intervențiile suplimentare.

Un alt avantaj major al acestor instrumente este posibilitatea de a genera rapoarte și statistici detaliate privind progresul elevilor, care pot fi distribuite părinților sau tutorilor pentru a implica și mai mult comunitatea în procesul educațional. Aceste rapoarte oferă o perspectivă clară asupra performanței elevilor, evidențiind zonele în care aceștia au nevoie de sprijin suplimentar sau în care au excelat. În plus, funcțiile de înregistrare a rezultatelor și analiză contribuie la creșterea transparenței și obiectivității în evaluarea elevilor, eliminând posibilele erori umane și oferind o bază solidă pentru evaluările și rapoartele școlare. Prin centralizarea datelor și generarea automată a rapoartelor, profesorii pot economisi timp și efort, concentrându-se mai mult pe activitățile de predare și interacțiunea cu elevii.

Platformele educaționale reprezintă instrumente digitale esențiale în domeniul educației, oferind o gamă variată de funcționalități care susțin procesele de predare, învățare și evaluare. Aceste aplicații web complexe sunt concepute pentru a facilita accesul la resurse educaționale, colaborarea între elevi și profesori, precum și monitorizarea progresului învățării. Una dintre caracteristicile principale ale platformelor educaționale este posibilitatea de a oferi conținut educațional diversificat, cum ar fi materiale didactice, lecții interactive, teste și exerciții.

Aceste resurse sunt adesea personalizate în funcție de nevoile și nivelul de cunoștințe al fiecărui utilizator, contribuind astfel la creșterea eficienței procesului de învățare. Unul dintre atuurile aplicațiilor și platformelor digitale este capacitatea lor de a facilita, într-un cadru de cooperare, colecții extinse de resurse de învățare, schimbul de idei, tutoriatul și interacțiunea în cadrul grupurilor utilizatoare. Aceste platforme permit un acces considerabil mai amplu și mai intens la resurse educaționale, contribuind astfel la o experiență de învățare mai dinamică și mai colaborativă.

Platformele educaționale au devenit esențiale în mediul educațional modern, oferind flexibilitate și accesibilitate pentru elevi și profesori, îmbunătățind calitatea învățământului și pregătirea elevilor pentru provocările viitorului.

Bibliografie

- Logofătu B, (2021). *Educație digitală*, București: Editura Polirom.
- Marin T. (2018). *Pedagogie*, București : Editura ProUniversitaria.
- McTighe și J.Wiggins G. P. (2005). *Understanding by design*.

Modalități de optimizare a relațiilor interpersonale în colectivul de elevi

prof. înv. primar Elena Grațîela Dicu

Inițiatorul sociometriei este sociologul american J. L. Moreno, originar din România. El afirmă că sociometria se ocupă doar de o parte a realității sociale, și anume de relațiile interpersonale, acordând o importanță deosebită aspectelor cantitative și calitative ale acestora.

Tehnicile sau metodele sociometrice reprezintă un ansamblu de instrumente și procedee destinate să înregistreze și să măsoare configurația și intensitatea relațiilor interpersonale din interiorul grupului școlar. Ele sunt indispensabile pentru cunoașterea concretă a interacțiunilor ce se stabilesc în cadrul colectivului de elevi. Studiul sociometric are o triplă orientare: în primul rând cunoașterea de către diriginte/psiholog a afinităților exprimate de membrii grupului și implicit a relațiilor din cadrul colectivului; în al doilea rând o cunoaștere mai bună de către elevi a propriilor poziții în grup; și în al treilea rând, dar nu cel din urmă, îmbunătățirea relațiilor și a climatului psihosocial al grupului școlar prin acțiuni psihologice specifice.

Prin testul sociometric ca instrument al metodei sociometrice se pot determina:

- amplasamentul, statutul unui elev în câmpul relațiilor interpersonale (lider, popular, izolat, ignorat, respins, etc.);

- structura psihologică globală a grupului și a subgrupurilor din cadrul sau diversele centre de influență;
- percepția grupului față de un anumit membru - coeziunea de grup etc.

Ușor de administrat și prelucrat ,oferind foarte multe date asupra microgrupului cercetat, testul sociometric poate crea ușor iluzia instrumentului “ideal”. Totuși, trebuie atrasă atenția asupra unor limite privind utilizarea testului sociometric: acesta nu epuizează totalitatea relațiilor interpersonale, ceea ce implică în mod obligatoriu corelarea lui cu alte metode și tehnici de cercetare; criteriile testului sociometric trebuie corelate cu orientarea valorică și cu motivațiile preferințelor exprimate; pentru asigurarea succesului cercetării trebuie creată o atitudine de înțelegere, dispoziții și atitudini favorabile ale subiecților față de test; cercetătorul trebuie să dea dovadă de delicatețe și competența psihosocială, el este recomandabil să fie un observator participant care să creeze la elevi sentimentul utilității participării la test, să-i implice personal.

Testul sociometric este considerat instrumental principal și punct de plecare în cunoașterea diferitelor aspecte ale procesului de interacțiune ce se manifestă în colectiv.

El oferă doar materialul brut în legătură cu aspectele relaționale ale elevului și ale grupului în totalitatea sa.

Testul sociometric constă în formularea unor întrebări prin intermediul cărora se solicită fiecărui elev să-și exprime simpatiile și antipatiile față de ceilalți colegi ai săi. Foarte important este ca întrebările să aibă la bază criterii atent alese, care să fie în concordanță cu interesele, preocupările și aspirațiile tuturor elevilor, dar și cu interesele cercetării. Este necesar să li se ofere elevilor suficiente motive pentru a răspunde cât mai sincer.

Matricea sociometrică este mai mult un instrument tehnic decât unul de cunoaștere. Ea facilitează descoperirea și ordonarea datelor brute pe care ni le oferă testul și asigură condițiile necesare pentru manipularea și prelucrarea lor. Pe baza datelor brute rezultate din testul sociometric și trecute în matrice se pot calcula o mulțime de indici sociometrici.

Pe baza datelor cuprinse în matricea sociometrică putem întocmi sociograma care ne prezintă sub formă grafică relațiile interpersonale din interiorul colectivului. Ea scoate în evidență printr-un mod grafic nu numai locul fiecărui elev ci și diverse tipuri de rețele interpersonale. Aceste rețele se cuantifică în sociogramă prin diferite simboluri grafice.

El oferă doar materialul brut în legătură cu aspectele relaționale ale elevului și ale grupului în totalitatea sa.

Testul sociometric constă în formularea unor întrebări prin intermediul cărora se solicită fiecărui elev să-și exprime simpatiile și antipatiile față de ceilalți colegi ai săi. Foarte important este ca întrebările să aibă la bază criterii atent alese, care să fie în concordanță cu interesele, preocupările și aspirațiile tuturor elevilor, dar și cu interesele cercetării. Este necesar să li se ofere elevilor suficiente motive pentru a răspunde cât mai sincer.

Matricea sociometrică este mai mult un instrument tehnic decât unul de cunoaștere. Ea facilitează descoperirea și ordonarea datelor brute pe care ni le oferă testul și asigură condițiile necesare pentru manipularea și prelucrarea lor. Pe baza datelor brute rezultate din testul sociometric și trecute în matrice se pot calcula o mulțime de indici sociometrici.

Pe baza datelor cuprinse în matricea sociometrică putem întocmi sociograma care ne prezintă sub formă grafică relațiile interpersonale din interiorul colectivului. Ea scoate în evidență printr-un mod grafic nu numai locul fiecărui elev ci și diverse tipuri de rețele interpersonale. Aceste rețele se cuantifică în sociogramă prin diferite simboluri grafice.

BIBLIOGRAFIE:

- Boncu Ș., *Perspective psihosociale în educație*, în Cucoș C., *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, ediția a III-a, Ed. Polirom, Iași, 2009
- Chelcea S., *Grupurile sociale*, în Chelcea S., *Psihosociologie, teorii, cercetări, aplicații*, Ed. Polirom, Iași, 2010;
- Krausz S., Stegar I., *Metodologia și metodică sociologiei*, Ed. Matrix Rom, București, 2007

Încurajarea atitudinii pozitive în sala de clasă

prof. înv. primar Corina Jianu

Copiii își aleg drept comportament de urmat, modalitatea în care au fost tratați, tocmai de aceea este foarte important ca adulții în grija cărora sunt lăsați, să le poată modela personalitatea în mod pozitiv și să reprezinte exemple pentru copii.

Modelarea comportamentului este necesar să aibă la bază exemple clare de atitudini pozitive. Cadrul didactic trebuie să scoată în evidență fiecare aspect pozitiv remarcat, iar acțiunile benefice să fie descrise pentru a-i ajuta pe copii să înțeleagă beneficiile urmării acestora.

Regulile stabilite în sala de clasă sunt, de asemenea, importante, având rolul de a-i ghida pe elevi să aleagă comportamente pozitive și să înțeleagă care sunt limitele.

Succesul regulilor constă în modalitatea în care au fost concepute și aplicate de către cadrul didactic de la clasă.

Elevii care respectă regulile și care au o atitudine pozitivă, vor fi apreciați pentru întărirea comportamentelor exemplare și pentru a le veni și în sprijinul copiilor care au abateri disciplinare. Cel mai important aspect pe care un cadru didactic trebuie să îl aibă în vedere, este acela că fiecare elev trebuie să se simtă iubit, competent, important, valorizat.

O îmbrățișare, un zâmbet, o încurajare sau o laudă reprezintă modalități prin care îi putem face pe copii să înțeleagă faptul că ceea ce au realizat este apreciat, contribuind la creșterea stimei de sine.

Atunci când se observă că un elev se remarcă prin comportamente negative, se vor ține cont de următorii pași:

- Identificarea cauzelor care au declanșat acest comportament și stabilirea pașilor pentru îmbunătățirea acestuia;
- Crearea unui mediu care să ajute la eliminarea dorinței elevilor de a manifesta comportamente nepotrivite (acordarea atenției, afecțiunii și întărirea comportamentelor pozitive);
- Intervenții pozitive asupra corectării aspectelor problematice.

- ***Bibliografie:***

- <https://www.qdays.ro/9-sfaturi-incurajarea-comportamentului-positiv-la-cursuri/>
- https://www.salvaticopiii.ro/sites/ro/files/migrated_files/documents/a56bafa2-3821-4075-bbb7-49e08c0aeeb9.pdf

Importanța compunerilor pentru elevi

prof. înv. primar Oana Alexandru

„Compunerile reprezintă rezultanta unei activități intelectuale complexe, care implică sinteza cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor dobândite de elevi în lecțiile de citire, gramatică, lectură, precum și la alte obiecte de învățământ.” (Silvia Nuță).

Una dintre responsabilitățile învățătorului în învățământul primar este formarea și dezvoltarea capacității de exprimare corectă (scrisă și orală) a elevilor. La realizarea acestui obiectiv concură toate disciplinele de învățământ din ciclul primar, însă limba și literatura română se datașează, atât în ceea ce privește ponderea deținută în planul de învățământ al ciclului primar, cât și în ceea ce privește desfășurarea concretă a activităților.

Un rol evident în direcția cultivării capacităților de exprimare a elevilor îl au compunerile, cu o contribuție importantă la formarea lor intelectuală, morală și estetică.

Prin intermediul compunerilor se valorifică cunoștințele elevilor dobândite la celelalte componente ale obiectului limba și literatura română (citit-scris, comunicare, lectură etc.). Este tipul de activitate cel mai personalizat dintre componentele limbii și literaturii române pentru că în mai mare măsură decât în cazul altor activități vizează trăsăturile individuale, atât ca premise, cât și ca finalități.

Activitatea de compunere contribuie la: exercitarea de către elevi a actului comunicării, în formă orală și scrisă; dezvoltarea capacităților intelectuale (selecția, comparația); formarea și dezvoltarea capacităților de percepție globală, prin concentrarea în același tip de activitate a unor informații provenite din surse diferite: experiență personală, celelalte obiecte de învățământ; stimularea imaginației; afirmarea personalității și cultivarea încrederii în capacitățile proprii.

- Compunerea este considerată o activitate cu grad sporit de dificultate, resimțită atât de către învățător, cât și de către elevi. Acest fapt se datorează următoarelor motive:
 - a) presupune o experiență cognitivă în timp (cunoștințe, activități practice, impresii);
 - b) implică o prezentare personală a unui obiect determinat (proces, imagine, succesiune de imagini).
- Câteva aspecte asupra cărora învățătorul trebuie să se oprească:
 - a) alegerea temei și stabilirea conținutului compunerii. Învățătorul va avea în vedere particularitățile de vârstă ale elevilor, sfera lor de preocupări etc.;

- b) gradarea efortului elevilor. A desfășura activitatea conform acestei cerințe înseamnă a pleca de la simplu la complex;
- c) tehnica elaborării. Aceasta presupune orientarea elevilor în adunarea materialului corespunzător titlului indicat, distribuirea acestui material pe cele trei părți ale compunerii. Învățătorul trebuie să asigure înțelegerea de către elevi a temei care urmează să fie prezentată. Stabilirea unui titlu potrivit ușurează elevilor sarcina elaborării compunerii, pentru că le organizează gândirea și imaginația în jurul unei idei clare.
- d) strângerea materialului necesar pentru elaborarea compunerii. Este o operație dificilă pentru elevi, care implică stabilirea a ceea ce va cuprinde textul compunerii, procurarea materialului și organizarea acestui material în conformitate cu un plan.

În prima fază, învățătorul sugerează ce trebuie reprezentat, prin întrebări. Apoi elevii sunt aceia care propun materialul, adică aspecte conținute de compunere. Ideile propuse de elevi se scriu pe tablă în ordinea în care au fost comunicate de ei. Se citesc pentru a se constata dacă nu sunt unele care se repetă, care nu surprind aspecte esențiale, care nu se raportează la titlu. Datorită faptului că ele sunt scrise în ordinea emiterii lor, elevii sunt îndrumați să le distribuie în ordinea firească. Acest fapt se realizează pe baza întrebărilor învățătorului

(Cu ce ați începe? Despre ce veți scrie la început? Ce veți prezenta apoi? Cu ce veți încheia?). În felul acesta, elevii vor distribui ideile potrivit structurii compunerii: introducere, cuprins și încheiere.

e) redactarea compunerii (transformarea planului în compunere). Accentul se pune pe cuvânt ca mijloc de exprimare a ideii. În primă fază, elevii vor fi ajutați de învățător. Se propun mai multe variante, dintre care învățătorul o alege pe cea mai bună și o va scrie pe tablă, în dreptul ideii din plan. Compunerea se redactează cu participarea tuturor elevilor. Alteori, planul compunerii se redactează în clasă, iar transformarea lui în text se face individual acasă de către elevi.

Bibliografie:

1. Crăciun Corneliu, *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, Editura Emia, Deva, 2002;
2. Gherghina Dumitru, *Aproape totul despre compunerile școlare*, Editura „Didactica Nova”, Craiova, 2005;
3. Nută Silvia, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, Editura Aramis, București, 2002.

Relațiile profesor- elev

prof.înv.primar Mirela Radu

Relația dintre profesor și elev este esențială pentru procesul educațional și poate influența profund dezvoltarea academică și personală a elevului. O relație de calitate profesor-elev este fundamentul relației **elevului cu școala**.

Iată câteva aspecte importante ale acestei relații:

- **Comunicare deschisă**

O comunicare eficientă între profesori și elevi este crucială. Profesorii care ascultă și încurajează întrebările elevilor creează un mediu de învățare mai confortabil și mai stimulator.

- **Încredere și respect**

O relație bazată pe încredere și respect reciproc permite elevilor să se simtă în siguranță pentru a-și exprima opiniile și a-și împărtăși gândurile. Aceasta contribuie la construirea unei atmosfere pozitive în clasă.

- **Sprijin emoțional**

Profesorii pot juca un rol important în sprijinul emoțional al elevilor. Un profesor care este atent la nevoile emoționale ale elevilor poate ajuta la dezvoltarea încrederii în sine și la gestionarea stresului.

- **Așteptări clare**

Stabilirea unor așteptări clare în ceea ce privește comportamentul și performanța academică ajută elevii să înțeleagă ce se așteaptă de la ei. Acest lucru poate contribui la creșterea motivației și a responsabilității.

- **Feedback constructiv**

Feedback-ul este esențial pentru dezvoltarea elevilor. Profesorii care oferă feedback specific și util pot ajuta elevii să-și îmbunătățească abilitățile și să își înțeleagă mai bine progresul.

- **Implicare în procesul educațional**

Implicarea profesorilor în activitățile extrașcolare și în viața comunității școlare poate întări relația cu elevii. Aceasta le arată elevilor că profesorii se preocupă de ei nu doar în contextul academic ci și în afara acestuia.

- **Adaptabilitate și acceptarea greșelilor**

Fiecare elev este unic, iar profesorii care își adaptează metodele de predare pentru a se potrivi nevoilor individuale ale elevilor pot crea un mediu de învățare mai eficient.

Mulți elevi evită situațiile în care ar putea să facă greșeli și se simt puși la încercare atunci când își expun lipsa de cunoștințe sau înțelegere, însă ideea este să transformăm aceste situații în ocazii solide de învățare, iar acest lucru are mai multe șanse să se întâmple în medii în care încrederea este la un nivel ridicat.

Este foarte important cum dezvoltăm și relațiile dintre elevi. Relațiile dintre colegi trebuie să fie pozitive, astfel încât ei să poată discuta despre greșelile și dificultățile pe care le au cu învățarea, iar noțiunea de a “avea dificultăți” să devină o activitate pozitivă și distractivă.

În concluzie, relația dintre profesor și elev este complexă. O relație pozitivă poate contribui semnificativ la succesul academic și personal al elevului, promovând un mediu de învățare sănătos și productiv.

Managementul temelor și al temelor pentru elevi prof. înv. primar Amelia Miu

Timpul a reprezentat dintodeauna singura resursă ireversibilă a unei persoane, de aceea este esențial ca acesta să fie foarte bine organizat atât pentru persoanele adulte, dar și pentru elevii școlilor primare.

Deoarece bazele comportamentale ale copiilor se pun în primii ani din viață, putem afirma de asemenea că școala primară reprezintă una dintre primele cărămizi puse în scopul de management de timp la copii, aceștia primind diferite sarcini de făcut, inclusiv teme. Temele fiind necesare, mai ales în învățământul primar, unde copii nu au dorința acerbă de a descoperi ei înșiși ceea ce este expus în manuale, acestea reprezintă o metodă optimă de consolidare a cunoștințelor, fiind un instrument educațional utilizat în toate timpurile.

Temele având ca scop trei obiective, acestea pot fi catalogate după cum urmează:

- Fixarea cunoștințelor;
- Dezvoltarea deprinderilor;
- Pregătirea pentru lecțiile viitoare.

Rolul profesorului din învățământul primar nefiind doar cel de a da temele pentru acasă, iar elevii să le rezolve. Acesta are rolul de a adapta temele la nivelul întregului colectiv al clasei, dar are în grijă să păstreze și un nivel echilibrat al elevilor.

Deoarece învățătorul este persoana care le dă sarcini serioase elevilor, acesta reprezintă primul marker de timp din viața unui copil. Considerând că acesta trebuie să aibă în vedere inclusiv timpul în care un copil poate să stea concentrat asupra lecțiilor, mai ales după o zi de școală.

Se poate observa cum pe parcursul timpului necesitatea de înființare a programelor de afterschool, a dus la o conștientizare și mai amplă a copiilor asupra managementului timpului, deoarece acesta are un timp limitat pentru a lucra temele care se fac, timp în care poate fi atent sau neatent la clasă.

Referințele temporale fiind foarte greu de definit, întodeauna se încearcă să se aducă noi metode de îmbunătățire a înțelesului acestuia pe limba copiilor, astfel din literatura de specialitate s-a observat că anumite tehnici sunt ajutătoare în acest scop.

Tehnica **pomodoro** a fost folosită de la descoperirea ei pe mai multe domenii, aceasta fiind utilă atât pentru copii dar și pentru oameni mari. Aplicarea acesteia la elevii claselor primare duce la o eficientizare în gestionarea activităților și implicit a timpului alocat pentru fiecare sarcină în parte.

Un exemplu de adaptare al acestei tehnici pentru învățământul primar poate fi:

- Intervale scurte de timp adaptate nivelului copiilor de concentrare;
- Pauze dinamice, fiecare sesiune de lucru se finalizează cu preponderență spre activități recreative în mișcare;
- Transformarea sesiunilor de lucru într-un joc, astfel încât la finalul fiecărei sesiuni de lucru este recompensat;
- Fixarea obiectivelor clare pentru fiecare sarcină de lucru;
- Flexibilitatea, ajustarea sarcinilor în funcție de fiecare sarcină și de momentul zilei în care ne aflăm.

Astfel, putem observa că tehnicile moderne care au o aplicabilitate vastă pot fi folosite inclusiv în învățământul primar, iar acestea trebuie adaptate după cerințele și nevoile fiecărei instituții de învățământ în parte și după fiecare clasă în parte. Observând că beneficiile precum, creșterea capacității de concentrare, reducerea sentimentului de copleșire la sarcini, relația pozitivă cu învățarea, toate acestea vin mult mai ușor de asimilat pe parcursul utilizării tehnicii menționate anterior.

Bibliografie:

- [SuntParinte.ro - totul despre educatia copilului tau](http://SuntParinte.ro)
- [Ce scop au temele pentru acasă? Avantaje și dezavantaje - Ghidul Părinților](#)
- <https://www.tassis.ro/tehnica-pomodoro-o-metoda-usoara-de-gestionare-a-timpului/>
- <https://succesdublu.ro/tehnica-pomodoro/>

Importanța sănătății mintale în rândul elevilor

prof.înv.primar Ellery Radu

Sănătatea mintală a elevilor joacă un rol important în dezvoltarea acestora și în atingerea succesului în educație. Totodată, sănătatea mintală influențează aspectele vieții unui elev: capacitatea de a învăța, integrarea acestuia în colectiv, de a-și gestiona emoțiile și de a face față provocărilor. Problemele nerezolvate, precum anxietatea sau stresul, pot duce la performanțe școlare scăzute. Astfel, este important ca școlile să joace un rol activ în susținerea sănătății mintale a elevilor.

Cum pot școlile să sprijine sănătatea mintală a elevilor?

Introducerea unor lecții sau activități care să crească gradul de conștientizare despre sănătatea mintală este un mod prin care școlile pot sprijini sănătatea mintală a elevilor. Elevii pot învăța să recunoască semnele stresului sau ale anxietății și să înțeleagă că cererea de ajutor este un lucru normal.

Prezența unui consilier școlar este foarte importantă. Acesta poate oferi sprijin individual elevilor care se confruntă cu dificultăți și poate organiza sesiuni de grup pentru a discuta despre gestionarea emoțiilor, relațiile sociale sau strategii de relaxare.

Școlile trebuie să promoveze un mediu în care elevii să se simtă acceptați și respectați. Prevenirea bullying-ului, încurajarea comunicării deschise și implicarea elevilor în activități extracurriculare pot contribui la crearea unui sentiment de siguranță.

Cadrele didactice, prin cursuri de formare, pot învăța să recunoască din timp semnele unor problemele emoționale și să știe cum să abordeze situațiile sensibile sau să direcționeze elevii către resursele potrivite.

Sportul, arta, muzica sau alte activități creative ajută la reducerea stresului și la dezvoltarea unor mecanisme sănătoase de gestionare a emoțiilor. Școlile pot încuraja elevii să participe la astfel de activități pentru a-și îmbunătăți starea de bine.

Colaborarea cu părinții este importantă pentru a oferi elevilor sprijin complet. Școlile pot organiza ateliere sau sesiuni de informare pentru părinți, încurajând o comunicare deschisă între copii și adulți. În concluzie, sănătatea mintală este o componentă fundamentală a dezvoltării armonioase a elevilor. Prin educație, sprijin psihologic și crearea unui mediu pozitiv, școlile pot contribui semnificativ la bunăstarea emoțională a acestora.

Aspecte metodice de predare a elementelor de vocabular la clasele primare

prof. înv. primar Cătălina Cuțar

Chiar din perioada preșcolară, copiii se exprimă liber, au un vocabular pe care îl îmbogățesc permanent, mai ales odată cu intrarea în perioada școlară mică. Cadrul didactic are un rol esențial în dezvoltarea vocabularului elevilor prin mijloacele, tehnicile și procedeele pe care le utilizează în cadrul procesului educațional, mai ales pentru a-i determina pe copii să înțeleagă importanța și necesitatea unui vocabular bogat, variat, care să-i ajute atât în exprimarea orală, cât și în cea scrisă.

- Exprimarea de mesaje orale în diverse situații de comunicare, prin înțelegerea și folosirea corectă a termenilor și structurilor lexicale și verbale, este competența esențială în procesul de educare și dezvoltare a limbajului. Dată fiind complexitatea și varietatea structurală și gramaticală a limbii române, în procesul de comunicare este nevoie să ținem cont de toate compartimentele ei, aflate în strânsă legătură: fonetic, lexical, morfologic, sintactic și stilistic. Ca modalități de explicare a cuvintelor, care stau la baza diverselor tipuri de exerciții și activități pentru activizarea și îmbogățirea vocabularului, precizăm:
 - Formarea de cuvinte noi prin înlocuirea unei silabe
 - Formarea unor cuvinte prin derivare cu sufixe și prefixe

- Redactarea de diminutive și augmentative de la cuvinte date
- Completarea unui text lacunar prin utilizarea unor cuvinte/ expresii adecvate
- Identificarea sensului propriu și figurat al cuvintelor
- Demonstrarea omonimiei unor cuvinte prin formularea de enunțuri
- Identificarea cuvintelor care exprimă impresii vizuale, sonore, dinamice
- Joc de rol (dialoguri libere, spontane) pe o temă dată
- Povestirea unui text literar
- Analiza valorilor expresive ale cuvintelor
- Construirea de structuri lexicale, expresive, pe o temă dată

Aceste modalități de nuanțare a sensului cuvintelor și structurilor lexicale comune se integrează în cadrul procesului instructiv-educativ în funcție de nivelul clasei de elevi și al particularităților de vârstă.

Astfel, putem afirma că vocabularul elevilor este într-o continuă evoluție, având în vedere legătura indisolubilă dintre compartimentele limbii române și este necesar ca dezvoltarea și îmbogățirea acestuia să se realizeze treptat, conștient, prin înțelegerea și pătrunderea sensului cuvintelor, în vederea utilizării acestora în contexte variate și diversificate de comunicare orală și scrisă.

Ascultarea activă la școală: cheia succesului educațional și personal

prof.înv.primar Oana Silvia Dobrescu

Ascultarea activă este una dintre cele mai importante abilități pe care elevii le pot dezvolta în cadrul procesului educațional. Într-un mediu academic, această abilitate facilitează înțelegerea profundă a materialului predat, îmbunătățește relațiile dintre elevi și profesori și creează un mediu de învățare mai colaborativ și eficient.

Ascultarea activă înseamnă a fi prezent și implicat complet în procesul de comunicare, nu doar auzind cuvintele, ci și înțelegând mesajele și emoțiile transmise. Acest tip de ascultare implică atenție totală, empatie, feedback constructiv și clarificare. Într-un context educațional sau profesional, ascultarea activă asigură o înțelegere profundă a informațiilor și instrucțiunilor, conducând la performanțe mai bune.

Elevii care practică ascultarea activă rețin și înțeleg mai bine informațiile predate. Acești elevi sunt mai predispuși să participe la discuții și activități de clasă, contribuind la un mediu de învățare dinamic.

Ascultarea activă ajută la construirea unei relații bazate pe respect și încredere între elevi și profesori. Elevii care ascultă activ își înțeleg mai bine colegii și colaborează eficient în proiectele de grup. Ei învață să recunoască și să răspundă la emoțiile celorlalți, dezvoltând empatie și abilități sociale. Ascultarea activă ajută la rezolvarea conflictelor prin înțelegerea punctelor de vedere ale tuturor părților implicate.

Profesorii joacă un rol crucial în dezvoltarea abilităților de ascultare activă ale elevilor. Demonstrând prin propriul exemplu cum se ascultă activ, profesorii pot influența pozitiv comportamentul elevilor. De asemenea, profesorii pot încuraja discuțiile și oferi feedback pozitiv, astfel promovând o atmosferă de încredere și respect. Integrarea lecțiilor despre ascultarea activă în curriculum poate ajuta elevii să înțeleagă și să practice această abilitate.

Ascultarea activă este esențială pentru succesul educațional și dezvoltarea personală a elevilor. Prin practicarea acestei abilități, elevii pot îmbunătăți performanțele academice, dezvolta relații pozitive și gestiona mai eficient conflictele. Profesorii, prin exemplu și instruire, pot juca un rol esențial în cultivarea ascultării active în rândul elevilor. Într-o lume în continuă schimbare, ascultarea activă rămâne o abilitate fundamentală pentru succesul pe termen lung.

Ascultarea activă este o abilitate fundamentală pentru succesul în comunicare și pentru dezvoltarea relațiilor interpersonale armonioase. Prin practicarea ascultării active, putem construi legături mai puternice și mai semnificative, putem rezolva conflictele cu mai multă ușurință și putem contribui la crearea unui mediu de comunicare bazat pe respect și înțelegere. Indiferent de contextul în care ne aflăm, ascultarea activă rămâne o componentă esențială pentru succesul pe termen lung.

Comunicarea cu copiii noștri în era digitală consilier Iuliana Benghia

Cu toții putem fi de acord asupra importanței comunicării și dialogului cu copiii noștri, în vederea stabilirii și consolidării legăturii emoționale cu aceștia. Pe lângă schimbul de informații sau transmiterea unor mesaje importante către interlocutor, comunicarea se desfășoară pe mai multe canale și nivele.

Referitor la *comunicarea verbală*, realizată prin intermediul dialogului, aceasta are un rol crucial în fiecare etapă de creștere și dezvoltare socioemoțională a copiilor. Cuvântul este expresia esențială a gândurilor, dorințelor, ideilor, așteptărilor și a emoțiilor noastre. De aceea, este extrem de importantă stabilirea dialogului cu copilul în momente esențiale, pentru a facilita schimbul de informații și experiențe între părinte și copilul său. În plan emoțional, timpul alocat dialogului, exprimării orale, se traduce pentru copil ca fiind atenție, dragoste, validare și oferirea de importanță și valoare din partea părintelui său ori a oricărui adult cu care interacționează. Prin dialog și comunicare, copilul înțelege că adultului îi pasă de viața lui, de bucuria și motivele lui de îngrijorare acasă, la școală sau poate în grupul de prieteni. Zilnic, copilul de diferite vârste are nevoie de dialog, de momente în care privirea adultului este îndreptată exclusiv către lumea lui personală.

De aceea, este important să facilităm sau să creăm momente în care ne putem odihni într-un dialog conținător și atent cu copiii noștri, iar acest lucru să devină o constantă în viața de familie.

Există și *comunicarea nonverbală*, unde mesajele sunt transmise prin intermediul codurilor sociale și prin intermediul corpului (mimică, gesturi, atitudini corporale, etc). În majoritatea situațiilor, copiii înregistrează cu acuratețe mesajele nonverbale și sunt înclinați să rezoneze instinctiv cu acestea și să își construiască răspunsurile pe baza lor.

De aceea, este foarte important ca mesajele verbale să fie clare și însoțite de emoția, starea sau așteptarea părintelui legată de comportamentul sau o situație cu referință la copilul său "Uite, înțeleg că astăzi la școală ai jicnit un coleg, iar vestea aceasta mi-a displăcut și mă face să mă simt ușor intrigat și nemulțumit...aș vrea să vorbim despre asta, să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat și cum poți remedia asta...". Prin transmiterea unui mesaj direct, ferm și transparent, copilul știe clar ce atitudine și stare are părintele și amândoi pornesc de pe o poziție de mai mare claritate.

În plus, părintele își aliniază starea emoțională cu verbalul, ajunge să fie congruent cu sine și oferă astfel și copilului său un model de claritate și dialogare în orice situație.

De aceea, o recomandare ar fi aceea de a ne lua timp în găsirea unor cuvinte adecvate prin care comunicăm cu copiii în situațiile neplăcute sau sensibile, fără a-i supra proteja ori a le facilita noi soluțiile problemelor pe care ei le pot rezolva.

În zilele noastre, avem tendința să ne confruntăm cu o serie de **capcane și provocări** în ceea ce privește comunicarea cu copiii.

Acestea se referă la: lipsa de interes a copilului în ceea ce privește dialogul cu propriul părinte; absența timpului fizic necesar pentru dialog și împărtășire; existența mesajelor subliminale în discurs (unde conținutul verbal, mesajul livrat interlocutorului nu este sinonim cu intenția care se desprinde de acolo); digitalizarea extremă a comunicării, prin utilizarea inadecvată și exagerată a mijloacelor de comunicare; tendința de a formula în mod agresiv dorințele, așteptările sau nevoile noastre în relație cu propriul copil, ori într-o notă de superioritate sau autoritate punitivă; a nu cere clarificări sau a nu formula întrebări interlocutorului (copilul, adolescentul), atunci când mesajul este confuz ori lacunar pentru părinte; transformarea dialogului într-un monolog, iar acest lucru se poate aplica fie părintelui, fie copilului sau chiar nerăbdarea și lipsa toleranței în comunicare.

Pentru a veni în întâmpinarea acestor nevoi în legătură cu eficientizarea comunicării în relația părinte-copil în zilele noastre, este important ca fiecare să identifice care sunt dificultățile cu care se confruntă, să își dorească să îmbunătățească aceste aspecte și, de asemenea, dacă este necesar, să caute suport specializat. De cele mai multe ori, comunicarea se așază în momentul în care fiecare parte se re poziționează corect în dialog, iar acest lucru presupune atenție, grijă și maturitate emoțională din partea părintelui pentru a se conține pe sine și a-l susține pe propriul copil să comunice eficient și deschis, fără ca acesta din urmă să încalce limitele proprii vârste și ale respectului.

În final, poate aspectul cel mai decisiv în reglarea comunicării ar fi acela de a fi congruent cu sine în dialogul cu interlocutorul, evitând agresivitatea sau dominarea asupra celuilalt, învățându-i astfel pe copiii principiile de bază ale artei comunicării.

Impactul inteligenței artificiale în procesul educațional

prof.înv.primar **Adriana Prodan**

Folosirea instrumentelor informatice de tipul inteligenței artificiale (IA) poate avea un impact semnificativ asupra proceselor educaționale fundamentale, cum ar fi predarea, învățarea și evaluarea.

În cazul predării, IA poate analiza datele despre progresul și stilul de învățare al fiecărui elev pentru a adapta lecțiile în mod personalizat. De exemplu, platformele educaționale bazate pe IA pot recomanda resurse și activități specifice pentru a adresa nevoile individuale ale elevilor. Totodată, instrumentele IA pot ajuta profesorii să planifice și să pregătească lecțiile, oferindu-le sugestii de materiale didactice, activități interactive și metode pedagogice eficiente. Aceasta poate reduce timpul necesar pentru pregătirea lecțiilor și poate îmbunătăți calitatea predării. Asistența inteligentă (Chatbots și Asistenți Virtuali) pot oferi suport imediat elevilor, răspunzând la întrebări frecvente și clarificând concepte dificile. Astfel, profesorii pot acorda mai mult timp pentru activitățile care necesită intervenția lor directă.

În ceea ce privește învățarea, IA poate facilita crearea de simulări interactive și medii de învățare virtuale care permit elevilor să exploreze concepte complexe într-un mod practic și captivant. De exemplu, elevii pot participa la experimente virtuale în laboratoarele de știință sau pot explora istoria prin tururi virtuale ale locurilor istorice.

Platformele educaționale bazate pe IA pot integra jocuri interactive care fac învățarea mai plăcută și stimulează curiozitatea și motivația elevilor. În același timp, instrumentele IA pot oferi feedback instantaneu asupra exercițiilor și testelor, permițând elevilor să înțeleagă imediat greșelile și să corecteze conceptele eronate. Acest lucru susține o învățare continuă și progresivă.

Evaluarea prin intermediul IA poate fi obiectivă și eficientă. IA poate automatiza procesul de corectare a testelor și temelor, economisind timp pentru profesori și asigurând o evaluare obiectivă și consecventă. Algoritmii de corectare pot fi programați să evalueze răspunsuri deschise și eseuri pe baza unor criterii predefinite. În același timp, IA poate analiza datele de performanță ale elevilor pentru a identifica tipare și tendințe. Acest lucru poate ajuta profesorii să înțeleagă mai bine punctele forte și punctele slabe ale elevilor și să adapteze strategiile de predare și evaluare în consecință. IA poate urmări progresul elevilor în timp real și poate prezice performanțele viitoare, oferind profesorilor informații valoroase pentru a interveni proactiv în cazul în care un elev întâmpină dificultăți. Instrumentele IA pot oferi soluții personalizate pentru elevii cu dizabilități. De exemplu, tehnologiile de recunoaștere a vorbirii și text-to-speech pot ajuta elevii cu deficiențe de vedere sau

auz, iar software-ul adaptiv poate ajusta dificultatea sarcinilor pentru elevii cu dificultăți de învățare.

IA poate facilita accesul la educație de calitate pentru elevii din zonele rurale sau pentru cei care nu pot participa fizic la școală. Platformele online bazate pe IA pot oferi lecții și resurse educaționale accesibile de oriunde. În timp ce IA oferă multe avantaje, este important să se ia în considerare și provocările și aspectele etice: confidențialitatea datelor, nelimitarea interacțiunii umane care rămâne crucială pentru dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale elevilor, accesul echitabil la tehnologiile bazate pe IA pentru a evita amplificarea inegalităților existente în sistemul educațional.

În concluzie, integrarea instrumentelor de inteligență artificială în procesele educaționale fundamentale poate aduce beneficii semnificative, îmbunătățind personalizarea învățării, eficiența predării și evaluarea obiectivă. Totuși, aceste tehnologii trebuie implementate cu atenție, având în vedere aspectele etice și necesitatea de a menține un echilibru între tehnologie și interacțiunea umană.

Jocurile de mișcare și legătura lor cu matematica. Exemple practice prof.înv.primar Florența Protopopescu

Jocurile și problemele distractive formează un adevărat univers. În ultimul timp ele au devenit o componentă a vieții cotidiene. Această generație de elevi este tot mai interesată de activitățile intelectuale, iar jocurile sunt ideale ca teren de antrenament și problemele sunt obiect de aplicare a priceperii de a raționa.

Problemele și jocurile matematice își dau întâlnire cu istețimea, subtilitatea, inteligența, perspicacitatea, spiritul de observație, deducția și gândirea logică a celui care participă la desfășurarea lor.

Lecția, în învățământul contemporan, trebuie să aibă un caracter creator, dinamic, simplu, inovator, să fie „eliberată“ de schematism, rigiditate și formalism. Aceasta se asigură prin introducerea jocului didactic în cadrul orelor de matematică.

Pentru ca matematica din clasele primare să constituie o bază solidă pentru studiul ulterior al acestei științe, trebuie să le dezvoltăm elevilor interesul și pasiunea pentru rezolvarea de exerciții și probleme.

Folosirea jocurilor de mișcare în orele de matematică se corelează/ asociază cu introducerea unor metode și procedee de muncă individuală.

Pentru a veni în întâmpinarea acestor nevoi în legătură cu eficientizarea comunicării în relația părinte-copil în zilele noastre, este important ca fiecare să identifice care sunt dificultățile cu care se confruntă, să își dorească să îmbunătățească aceste aspecte și, de asemenea, dacă este necesar, să caute suport specializat. De cele mai multe ori, comunicarea se așază în momentul în care fiecare parte se re poziționează corect în dialog, iar acest lucru presupune atenție, grijă și maturitate emoțională din partea părintelui pentru a se conține pe sine și a-l susține pe propriul copil să comunice eficient și deschis, fără ca acesta din urmă să încalce limitele propriei vârste și ale respectului.

În final, poate aspectul cel mai decisiv în reglarea comunicării ar fi acela de a fi congruent cu sine în dialogul cu interlocutorul, evitând agresivitatea sau dominarea asupra celuilalt, învățându-i astfel pe copiii principiile de bază ale artei comunicării.

e această cale, elevul își însușește deprinderea de a învăța, de a studia, este condus pe căile autocunoașterii și autoexigenței, dezvoltându-și astfel un ritm de muncă susținut, continuu și rapid.

Jocurile introduc un element de noutate în lecțiile de matematică. Ele trezesc dorința de a câștiga, mobilizând capacitățile intelectuale ale copiilor, cu condiția ca ele să aibă un caracter serios, nu de amuzament.

Jocurile, folosite cu precauție, pentru a nu transforma activitatea de instruire în ceva exclusiv ludic, reușesc să îmbine utilul cu plăcutul. Ele pot duce la formarea unor deprinderi trainice și, implicit, la un progres evident al proceselor psihice, al nivelului intelectual al elevilor.

În ceea ce privește atitudinea copiilor față de sarcinile jocurilor, aceștia nu sunt suprasolicitați de ele, ci le doresc, le așteaptă, le solicită. Chiar și copiii timizi sau elevii cu dificultăți de învățare pot dobândi încredere în forțele lor sau pot dori să încerce să obțină prin joc rezultate mai bune.

Exemple de jocuri de mișcare matematice:

1. „Calculatoarele”

Elevii sunt împărțiți pe 2-3 echipe, fiecare echipă așezându-se în coloană câte unul înapoia unei linii de plecare/sosire. În fața fiecărei echipe, la distanță de 10-15-20m se așează un reper care să poată fi ocolit. Copiii din fiecare echipă numără în continuare, fiecare component reținând numărul care îi aparține. Când învățătoarea va pronunța sau va arăta o cifră, copiii cu numărul respectiv pornesc în cursă.

Cifra la care un elev pornește în cursă derivă din rezultatul unei operații matematice pe care o pronunță sau o afișează învățătoarea, calculul fiind realizat de către fiecare elev (ex. $2 \times 13 - 7$; $4 \times 2 \times 12$ etc.). Se vor folosi operațiile pe care le-au însușit elevii.

2 „Recunoaște-ți vecinii”

Din formația de adunare în linie pe un rând, în ordinea înălțimii, clasa se desparte în două echipe, separate de învățătoare care se situează în mijlocul formației de adunare. Fiecare copil are lipit pe piept un număr astfel încât să se formeze 2 siruri crescătoare în centrul 0-10000. După atenționarea „Verificați-vă vecinii”, învățătoarea dă comanda de deplasare rapidă a tuturor copiilor către diferite direcții (la colțurile terenului/sălii, fuga marș!; sub panourile de baschet/în porțile de handbal, fuga marș!; la copacii din față, fuga marș!).

- ***Bibliografie:***
- *“Importanța jocului didactic matematic”, Marian Dorin*
- *“Jocul logico-matematic în grădiniță – modalitate de realizare a unui învățământ activ”, Gavozdea Luminița, Sibiu, 2012*
- *“Învățare și relaxare prin joc și mișcare”, Editura Euristica, 2011*

Rolul utilizării suportului intuitiv în activitățile didactice la clasa pregătitoare

prof.înv.primar Bianca Papuc

Clasa pregătitoare este o etapă esențială în dezvoltarea copiilor, iar aceasta reprezintă tranziția acestora de la grădiniță la școală. În această perioadă are loc punerea bazelor alfabetizării și competențelor numerice. Pentru a ne asigura că activitățile sunt plăcute, dragi copiilor, acestea trebuie să fie cât mai creative, dinamice, care să se desfășoare prin joc. Astfel, suportul intuitiv joacă un rol esențial în cadrul lecțiilor desfășurate la clasa pregătitoare.

Suportul intuitiv reprezintă materialele didactice utilizate în cadrul lecțiilor pentru a asigura o asimilare mai bună și profundă a informațiilor. Când vorbim de suportul intuitiv ne referim la o diversitate de materiale pe care le putem utiliza, însă ceea ce este cel mai important este ca învățarea să aibă loc prin descoperire, prin explorarea directă a mediului, prin manipularea obiectelor și prin punerea laolaltă a cât mai multor simțuri. Învățarea multisenzorială are în vedere simțurile, precum cel vizual, auditiv, tactil și kinestezic care are un rol principal în învățarea intuitivă. Prin utilizarea mai multor simțuri în cadrul procesului de învățare, informațiile transmise sunt mult mai ușor de reținut și de înțeles.

Ce materiale putem folosi ca suport intuitiv în cadrul procesului de învățare?

Bineînțeles, materiale care pun în aplicare simțurile, suprafețe neconvenționale, uneori și materiale pe care nu le utilizăm în mod normal pentru activitățile de scriere, ci mai mult în alte contexte. De exemplu, folosirea mălaiului sau nisipului pentru trasarea cu degetul a literelor și cifrelor. Putem modela din plastilină numerele și cifrele, iar cu acestea putem forma cuvinte sau silabe; jetoane cu numere sau litere asociate imaginilor; cuburi cu diverse imagini; figurine sau mărgele. Desigur, alte suporturi intuitive pot fi reprezentate de jocuri digitale care reprezintă o abordare modernă și captivantă; cântece și poezii despre litere și cifre sau jocuri de rol.

Din experiența proprie am observat o încântare în ochii copiilor în momentul în care lecțiile au avut integrate suporturi intuitive, fiind foarte captivați și concentrați în sarcină, observând clar ce semnificație are folosirea unui suport intuitiv, că poate face plăcută, dorită și captivantă o simplă lecție de consolidare, deoarece folosirea acestuia le-a stimulat creativitatea, curiozitatea și plăcerea de a face conexiuni și de a simți tactil diverse texturi și materiale neconvenționale.

Totul a fost perceput ca un joc în momentul în care creionul a fost înlocuit de mălai. Un alt suport intuitiv utilizat a fost reprezentat de jetoane cu insecte pe care am notat toate literele și cifrele învățate, iar copiii au fost organizați în echipe și fiecare a primit câte un plic.

Utilizarea unor noi instrumente (pliciurile) și ideea de concurs pe echipe i-a stimulat pe elevi să antreneze atenția, să creeze legături între informația transmisă și cea scrisă, să își dezvolte abilitățile și atenția și să consolideze informațiile.

Suportul intuitiv este un material didactic esențial în clasa pregătitoare, deoarece este asigurată o învățare solidă, eficientă și plăcută, nu doar a literelor și cifrelor, ci a multor informații transmise. Acesta ajută la dezvoltarea competențelor cognitive, contribuie la crearea unei viziuni pozitive față de învățare, reprezintă o formă distractivă și ușoară prin care are loc asimilarea informațiilor și de asemenea reprezintă în general resurse accesibile care captivează elevii.

Stiluri educative în familie

prof.înv.primar Cătălina Crețu

Familia este cea care are rolul de a asigura copilului mediul potrivit de viață, ocrotire, dragoste. Stilul educativ din familie se referă la modul în care părinții influențează dezvoltarea copilului.

Stilul permisiv

Stilul parental permisiv constă în dragoste ridicată și limite scăzute. Părinții permisivi înțeleg și sunt de acord cu nevoile de dezvoltare și emoționale ale copiilor lor, dar nu pot impune limite ferme. Părinții permisivi: se folosesc de explicație și negociere pentru a obține acordul copilului, se prevalează de atașamentul și legătura cu copilul pentru a-l învăța ce este bine și ce este rău. Părinții cu stil permisiv au puține așteptări din partea copiilor lor, nu impun un caracter matur și responsabil și evită confruntarea.

- Din nefericire există câteva slăbiciuni ale acestui stil:
- Părinții permisivi sunt inconsecvenți;
- Copiii învață să-și manipuleze părinții pentru a obține ce vor;
- Părinții confundă agresivitatea cu afirmarea.

Ce pot face părinții în acest caz? Cărțile de specialitate oferă câteva soluții:

- Părinții trebuie să aibă grijă în primul rând de ei. Pentru a oferi ceva, părintele trebuie să nu fie nervos, obosit, epuizat.
- Comunicarea cu copiii – depinde de capacitatea părintelui de a fi un bun ascultător. Părinții pot folosi diverse tehnici de ascultare, tehnici care îi pot ajuta și pe copii să fie buni ascultători: persoanele trebuie încurajate să vorbească liber; limbajul trebuie să fie apropiat de sentimentele celuilalt; se ține cont de o regulă a comunicării – un om poate vorbi doar dacă celălalt ascultă; se pot pune întrebări pentru a înțelege mai bine.

Copiii crescuți cu un astfel de stil pot dezvolta probleme cu controlul impulsurilor și auto-disciplina, pot avea dificultăți în stabilirea priorităților și atingerea obiectivelor, pot deveni mai puțin respectoși și mai puțin dispuși să asculte. Ei nu pot respecta reguli, au tendințe egocentrice și întâmpină dificultăți în interacțiuni sociale.

Stilul democratic

Stilul democratic înseamnă dragoste ridicată și limite înalte și se bazează pe democrație, egalitate și încredere. „Părinții și copiii sunt egali în termenii nevoii de demnitate și valorizare, dar nu în termenii de responsabilitate și luare a deciziei.” Stilul parental democratic presupune un set de credințe parentale precum: disciplina e diferită de pedeapsă; blamarea copilului nu este acceptată; consecințele sunt inevitabile; copiii au nevoie de încurajare; copiii trebuie învățați cum să rezolve problemele; disciplina este folosită pentru îndrumare, pentru a învăța.

Acestea oferă independență și responsabilitate copilului. Părinții găsesc un echilibru între dragoste și stabilirea limitelor. Acești părinți sunt calzi și receptivi la nevoile și emoțiile copiilor lor, dar totodată impun limite și reguli clare.

Copiii crescuți de părinți în acest stil sunt fericiți și încrezători. Ei sunt disciplinați și responsabili, creativi și independenți. Acest stil promovează dezvoltarea abilităților sociale, emoționale sănătoase și are efecte pozitive în dezvoltarea cognitivă a copilului.

Scopurile educației în familie pot fi: reducerea tendinței de autoblamare sau de învinovățire a altora pentru ceea ce e greșit în creșterea copiilor; însușirea unor tehnici de creștere a copiilor; modelarea părinților pentru a fi propriul lor educator în manipularea abilităților de educație familială.

Utilizarea metodelor interactive la clasa pregătitoare

prof.înv.primar Georgiana Bălan

Clasa pregătitoare marchează tranziția copiilor de la mediul preșcolar la cel școlar, fiind un moment esențial în dezvoltarea lor cognitivă, socială și emoțională. În acest context, utilizarea metodelor interactive reprezintă o strategie eficientă pentru a stimula implicarea activă a elevilor și pentru a le dezvolta competențele necesare adaptării la școală.

Metodele interactive de predare-învățare presupun implicarea activă a elevilor în procesul educațional, prin utilizarea unor activități care promovează colaborarea, explorarea, creativitatea și gândirea critică. Aceste metode pun accent pe interacțiunea dintre elevi, dintre elevi și profesor, precum și pe utilizarea unor materiale sau tehnologii moderne.

Metode interactive eficiente pentru clasa pregătitoare:

- **Învățarea prin joc** - Jocul este principalul instrument prin care copiii din clasa pregătitoare învață. Activități precum „Cine sunt eu?” (pentru recunoașterea literelor) sau „Vânătoarea de comori” (pentru explorarea mediului) stimulează curiozitatea și participarea.

- **Metoda proiectelor** - Această metodă implică realizarea unor activități complexe pe o temă specifică, cum ar fi „Lumea animalelor” sau „Prietenii din natură”. Copiii colaborează, descoperă informații și își prezintă rezultatele, învățând atât conținuturi noi, cât și abilități practice.
- **Lucrul în perechi sau echipe** - Activitățile desfășurate în perechi sau grupuri mici dezvoltă abilitățile de cooperare și îi învață pe copii să își asume responsabilități. De exemplu, învățarea literelor prin formarea lor din plastilină în echipe stimulează creativitatea și coordonarea.
- **Tehnica „Ciorchinului”** - Această metodă îi ajută pe copii să-și organizeze ideile și să înțeleagă mai bine conceptele. De exemplu, un ciorchine despre anotimpuri poate fi realizat colectiv, pornind de la ideile propuse de elevi.
- **Metoda brainstormingului** - Elevii sunt încurajați să genereze cât mai multe idei pe o anumită temă, fără a fi judecați. Această metodă stimulează gândirea divergentă și încrederea în sine.

- **Dramatizarea** - Prin interpretarea unor povești sau scenarii simple, copiii își dezvoltă abilități de exprimare și își îmbunătățesc capacitatea de a înțelege puncte de vedere diferite.

Metodele interactive la clasa pregătitoare nu sunt doar o tendință modernă, ci o necesitate pentru a răspunde nevoilor educaționale ale copiilor din generația actuală. Acestea contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor, asigurându-le atât competențe cognitive, cât și sociale, pregătindu-i pentru succesul în anii următori de școală.

The background of the slide is a dense, textured layer of dry, brown pine needles. In the center, there is a large, semi-transparent olive-green circle. The text is centered within this circle.

GIMNAZIU & LICEU

Adaptarea orelor de educație fizică pentru elevii cu cerințe educaționale speciale

prof. Maria -Bianca Becze

Adaptarea orelor de educație fizică pentru elevii cu cerințe educaționale speciale reprezintă un proces esențial pentru asigurarea incluziunii și participării active a tuturor copiilor în activitățile fizice școlare. Prin adaptarea corectă a programului, profesorii pot sprijini dezvoltarea fizică, socială și emoțională a elevilor cu diverse dizabilități și pot oferi tuturor elevilor o experiență de învățare pozitivă.

Pentru a crea un mediu de învățare eficient, este necesar ca profesorul să cunoască nevoile specifice și capacitățile fiecărui elev. Evaluarea poate include discuții cu părinții, cu specialiștii ce se ocupă de elev, precum și cu elevul însuși, pentru a înțelege provocările și abilitățile acestuia. Astfel, se pot stabili obiective clare și realiste pentru fiecare elev.

Fiecare activitate poate fi adaptată astfel încât să fie accesibilă pentru elevii cu nevoi speciale. Reducerea complexității regulilor sau a cerințelor de joc poate face activitățile mai accesibile. De asemenea, folosirea echipamentelor de dimensiuni mai mari, mai ușoare sau mai vizibile (de exemplu, mingi mai mari sau mingi colorate) poate facilita prinderea și manipularea pentru elevii cu dificultăți motrice. Delimitarea clară a zonelor de activitate și reducerea dimensiunii terenului pot ajuta elevii cu dificultăți de orientare sau cu dizabilități motorii. Dispozitive precum proteze, scaune rulante sportive, dispozitive de prindere sau mâner speciale pot facilita mișcarea și manipularea echipamentului. Aplicațiile de realitate augmentată, cele de monitorizare a activității fizice sau cele de instruire pot sprijini elevii prin oferirea de feedback vizual și auditiv.

Colaborarea cu profesori de educație specială, kinetoterapeuți și psihologi școlari poate ajuta la dezvoltarea unui plan de activități personalizat și adaptat fiecărui elev. Acești specialiști pot oferi consiliere în privința ajustării exercițiilor, tehnicilor de motivare și strategiilor de comunicare.

Educația fizică pentru elevii cu nevoi speciale poate deveni o oportunitate excelentă de a dezvolta abilități sociale și relaționare. Jocurile de echipă și exercițiile în perechi pot sprijini interacțiunea între elevi, contribuind la dezvoltarea încrederii și cooperării. Fiecare elev poate avea un rol adaptat în funcție de abilitățile sale, cum ar fi să paseze mingea sau să mențină echilibrul. Elevii pot fi împărțiți în grupuri de abilități similare, pentru ca exercițiile să fie potrivite pentru fiecare nivel. De asemenea, oferirea de încurajări și feedback pozitiv ajută elevii să se simtă valorizați și să capete încredere în propriile abilități. Elogiile trebuie să fie concrete, pentru a ajuta elevul să știe ce a făcut bine și cum poate progresa.

Pentru elevii cu nevoi speciale, poate fi necesar să se adapteze durata și intensitatea exercițiilor. Pauzele regulate între exerciții oferă elevilor timp pentru a se odihni și a preveni oboseala excesivă. Intensitatea exercițiilor poate fi ajustată în funcție de capacitățile fizice ale fiecărui elev, permițându-le să participe la activități fizice în mod sigur.

Un aspect esențial în adaptarea orelor de educație fizică este crearea unui mediu incluziv în care elevii cu nevoi speciale să se simtă în siguranță și susținuți.

Educarea tuturor elevilor cu privire la importanța incluziunii și încurajarea unei atitudini de respect și sprijin reciproc. Toți elevii, indiferent de abilitate, trebuie să se simtă integrați și încurajați să participe activ la activități.

Adaptările realizate inițial trebuie evaluate și ajustate în mod regulat, în funcție de progresul și feedback-ul elevilor. Astfel, profesorii pot observa ce funcționează și pot îmbunătăți structura orelor de educație fizică.

În concluzie, adaptarea orelor de educație fizică pentru elevii cu nevoi speciale necesită atenție, răbdare și creativitate, dar beneficiile pentru dezvoltarea lor fizică, emoțională și socială sunt de neprețuit. Elevii se vor simți incluși, valorizați și motivați să își depășească limitele, dobândind nu doar abilități fizice, ci și încredere în sine și apreciere pentru mișcare.

Bibliografie:

- *Chiriac, A., Tudor, V. (2012). „Educația fizică adaptată – Ghid metodologic.” Iași: Editura Junimea.*
- *Stoica, M., Lupu, I. (2006). „Activități sportive adaptate pentru elevii cu cerințe educaționale speciale.” Cluj-Napoca: Editura Clusium.*

Influența artelor vizuale asupra muzicii culte

prof. Anamaria Răducanu

Artele vizuale și muzica reprezintă mijloace prin care oamenii își exprimă emoțiile, gândurile și percepțiile despre lume. În cele ce urmează vom explora cinci capodopere ale muzicii clasice care au reușit să surprindă frumusețea artelor plastice și să creeze o legătură fascinantă între aceste două domenii:

1. „*Tablouri dintr-o expoziție*” de **Modest Mussorgski** – această lucrare emblematică pentru pian, compusă în anul 1874, a fost inspirată de o expoziție de picturi și schițe realizate de prietenul lui Mussorgski, Victor Hartmann. Hartmann, un arhitect și pictor, a murit la doar 39 de ani, lăsând în urmă o colecție impresionantă de opere care au fost expuse postum. Adânc emoționat de această pierdere, Mussorgski a compus această lucrare ca un omagiu sonor adus prietenului său. Fiecare piesă din cele 10 care alcătuiesc suita reprezintă un tablou specific:

- „*Gnomus*” descrie o figurină bizară, caricaturală, reflectând deformările și grotescul prezent în lucrarea vizuală.
- „*Tuileries*” evocă sunetele copiilor jucându-se în grădina pariziană cu același nume.
- „*Marea poartă a Kievului*” reprezintă un proiect arhitectural grandios al lui Hartmann, iar muzica redă măreția și solemnitatea monumentului prin acorduri triumfale. Cu proiectul acestui monument Hartmann a câștigat un concurs de proiecte, însă nu a fost construit niciodată.

„*Prometeu: Poemul Focului*” de **Alexandr Skriabin** – compusă în 1910, această lucrare orchestrală este inspirată de mitul lui Prometeu și este acompaniată de un instrument special numit *orga de lumini*, care proiecta culori în timp real pe baza notelor cântate. Skriabin credea că fiecare notă muzicală are o corespondență cromatică, iar „*Prometeu*” este o transpunere sonoră și vizuală a focului, a creației și a aspirațiilor umane.

5. „*Variațiunile Enigma*” de **Edward Elgar** – compuse între 1898 și 1899, această compoziție reprezintă de fapt o serie de portrete muzicale dedicate prietenilor lui Elgar. Fiecare variație descrie o persoană specifică, surprinzând trăsăturile lor de caracter sau momentele petrecute împreună.

Deși legătura cu artele vizuale nu este explicită, fiecare variație poate fi văzută ca un „portret sonor” similar cu modul în care un pictor ar surprinde esența unei persoane prin formă și culoare.

- Fiecare lucrare muzicală de mai sus nu doar că ilustrează frumusețea lumii vizuale, ci oferă și o experiență unică, în care sunetul devine culoare, iar imaginea devine ritm. Aceste creații rămân dovada vie a faptului că artele nu cunosc granițe, ci se unesc pentru a inspira și a fascina generații întregi.

Bibliografie:

- George Pascu, Melania Boțocan, „Carte de istorie a muzicii”, Editura Vasiliana '98, Iași, 2003
- Ioana Ștefănescu, „O istorie a muzicii universale”, vol. III, Grafoart, București, 2018

Classroom Debates

prof. Alina Damian

Using debates in the classroom provide students the opportunity to work in a collaborative and cooperative group setting. By having students discuss and organize their points of view for one side of an argument they are able to discover new information and put knowledge into action. Classroom debates help students learn through friendly competition, examine controversial topics and “strengthen skills in the areas of leadership, interpersonal influence, teambuilding, group problem solving, and oral presentation” (Leuser,- “*Classroom debates*”).

Whole Class Discussion

- To determine which team provided the most convincing arguments. A vote can be taken or a more detailed evaluation form can be used to assess each team. (10-15 minutes)

The success behind using debates in the classroom is not in winning and losing but rather how well teams prepared for and delivered their arguments and get potential buy-in from those who help the opposite point-of view. The most important steps for a successful debate are:

1. Prepare guidelines and a set of rules to assist students as they prepare for the debate.
 - Include a time frame in which they have to prepare for the debate and how they are to present their material.
 - Allow non-debate students to be adjudicators to help them learn how to be objective in rating their peers' performance.
 - Determine if non-debating students will be allowed to vote.
2. Provide resources which will help students learn about debates and their structure.
3. Consider holding a practice debate to help students understand the process.
4. Select the format you plan to use: teams, individual students, all students (see format above).

Consider having students prepare brief “position papers” which also includes their reaction to the debate process and how they were able to reach consensus in their team’s arguments.

5. Research controversial, news-breaking and stimulating topics to encourage dynamic and energized classroom discussion. Students are more likely to be authentic when they debate a subject to which they can relate.

6. Review the debate process previously established and ask for questions and clarifications on the day of the debate.

7. Prepare rating rubrics and distribute to adjudicators before the debate begins.

8. Begin the debate, giving students as much autonomy as possible.

9. Distribute both student and instructor evaluations to the teams. Facilitate classroom discussion and debrief the process at the end of the debate

10. Have a plan in place if the debate gets “hot” and students argue instead of debate. Review guidelines before the debate begins to minimize inappropriate discussion and behavior.

Also, getting to know your students through observation and actively listening to their classroom conversations can provide helpful information when selecting topics for debate.

Summary

Using debates in the classroom provides students the opportunity to explore real-world topics and issues. Debates also engage students through self reflection and encourage them to learn from their peers. Finally, debates prepare students to be more comfortable engaging in dialogue related to their beliefs as well as their areas of study.

References

- Leuser, D. (n.d.). *Classroom debates*. <https://oz.plymouth.edu/~davidl/bu342/Debates.DOC>
- **Selected Resources**
- *Classroom debates: A one-page tutorial*. (n.d.). <http://olc.spsd.sk.ca/DE/PD/instr/strats/debates/tutorial.pdf>

Adaptarea curriculară pentru elevii cu CES

prof. Laura – Elena Sîrbu

Adaptarea curriculară vizează adaptarea procesului educațional la posibilitățile aptitudinale, la posibilitățile, interesele cognitive, ritmul de lucru și stilul copilului. Practic, conținuturile din programa școlară sunt selectate, sunt alese metode și tehnici de evaluare potrivite pentru elev. Se are în vedere asigurarea mediului psihologic de învățare. Proiectarea curriculară trebuie să țină seama în primul rând, de tipul și gradul deficienței, și apoi de posibilitățile instituției școlare de a asigura ajutorul fiecărui copil în parte.

Drept strategii pentru proiectarea unui curriculum incluziv Ainscow M (1994) propune următoarele:

- Selectarea unor conținuturi din curriculum ul general adresat copiilor cu dezvoltare normală majoritari care pot fi înțelese și însușite și de către copiii cu CES și renunțarea la cele cu un grad sporit de complexitate;

- •Accesibilizarea întregului conținut;
- •Diversificarea componentelor curriculum ului general prin introducerea copiilor cu CES în activități compensatorii, recuperatorii concomitent cu participarea la activitățile desfășurate în învățământul obișnuit;
- •Extinderea perioadei de timp alocate procesului de învățare; Valoarea creditului unei unități de competență nu se acordă în funcție de timp;
- •Tehnicile de predare utilizate trebuie să ia în considerare diferitele stiluri de învățare și să asigure posibilitatea aprofundării cunoștințelor prin includerea diverselor strategii de învățare active centrată pe copil.

Etapele adaptării curriculumului vizează documentarea, evaluarea inițială, adaptarea propriu zisă, monitorizarea copilului cu CES, evaluarea finală. *Documentarea* constă în studierea curriculum ului de către profesori, cunoașterea copilului prin convorbirea cu părintele și cu copilul, observări sistematice sau ocazionale asupra comportamentului copilului, interpretarea rezultatelor obținute de copil la teste, fișe de lucru observări produse ale activității acestuia.

Pe baza rezultatelor obținute în urma evaluării și interpretării rezultatelor copiilor se pot realiza proiectările strategiilor educaționale care i se potrivesc copilului cu CES, diferențierea actului didactic de către educator în funcție de posibilitățile și nevoile copilului, întocmirea unui plan educațional individualizat în urma evaluării. *Evaluarea inițială* urmărește comportamentul, aptitudinile, cunoștințele acumulate de către copil până la data evaluării. *Adaptarea propriu zisă* vizează activități de cunoaștere, competențele specifice, resursele, strategiile de predare-învățare-evaluare (începând cu principiile pedagogice, metodele, gradul de dificultate al testelor, fișelor etc).

Printre modalitățile de actualizare curriculară se numără *amplificarea*, ce constă în introducerea unor activități suplimentare care vizează cu precădere aspecte legate de însoțirea unor limbaje specifice, limbajul mimico gestual. *Accesibilizarea* presupune simplificarea tuturor componentelor din curriculum și completarea diversificarea componentelor curriculumului general prin introducerea copiilor cu cerințe educative speciale într-o varietate de activități individuale, compensatorii, terapeutice, destinate recuperării acestora și asigurarea participării lor în mod eficient la activitățile clasei.

Monitorizarea elevului cu CES are în vedere stabilirea posibilităților de dezvoltare a copilului, măsurile și acțiunile de îmbunătățire, stabilirea unor sarcini diferite sub aspectul complexității care să se sprijine pe experiența anterioară. *Evaluarea finală* presupune aplicarea unor instrumente de evaluare adaptate. Ulterior evaluării finale se vor lua decizii privind continuarea strategiei (dacă a dat rezultatele anticipate și scontate) sau modificarea strategiei dacă performanțele copiilor nu sunt la nivelul standardelor proiectate.

Părinții reprezintă parteneri de bază în asigurarea succesului adaptării curriculare. Idei de activități pentru parteneriatul școală-familie: consultări permanente cu părinții elevului în vederea stabilirii unui plan comun de acțiune și a cunoașterii mai bine a elevului; activități comune cu invitați de specialitate - psihologi, profesori de sprijin, consilieri școlari; activități comune părinți-elevi-profesor (atelier de lucru- Rama familiei, excursii, vizite, serbări etc.); lectorate despre integrarea copiilor cu CES, toleranță, tipuri de temperament.

Integrarea copiilor cu CES se poate realiza nu numai prin activități educative școlare, ci și prin activități extracurriculare. Rolul terapeutic al activităților extracurriculare constă în faptul că prin ele se poate realiza mai ușor socializarea copiilor cu CES. În funcție de specificul lor, aceste activități dezvoltă la elevi priceperi, deprinderi și abilități cognitive și comportamentale, mult mai solide, pentru că, desfășurându-se în afara cadrului tradițional al sălii de clasă, ele permit contactul direct cu realitatea socială.

Bibliografie:

- "Understanding the Development of Inclusive Schools" de Mel Ainscow, Falmer Press, 1999

Parteneriatul educațional școală-familie

prof. Elena Ioan

Parteneriatul educațional între școală și familie reprezintă o colaborare esențială pentru susținerea și îmbunătățirea procesului educativ al copiilor. Atunci când părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se creează un mediu propice pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor.

1. Importanța parteneriatului educațional

- Crearea unui mediu de susținere pentru elevi: Atât școala, cât și familia contribuie la formarea unor baze solide pentru dezvoltarea academică, emoțională și socială.
- Îmbunătățirea performanțelor școlare: Elevii care beneficiază de sprijin din partea ambelor părți au mai multă motivație și obțin rezultate mai bune.

Formarea unor valori și comportamente pozitive: Printr-o comunicare deschisă și unitară, părinții și profesorii pot încuraja dezvoltarea unor obiceiuri sănătoase și a unui comportament responsabil.

Prevenirea problemelor: O colaborare strânsă ajută la identificarea din timp a dificultăților academice, emoționale sau sociale și la intervenția eficientă.

2. Beneficiile parteneriatului pentru elevi

- Creșterea încrederii în sine: Elevii care simt că sunt sprijiniți atât acasă, cât și la școală, au mai multă încredere în propriile abilități.
- Stimularea motivației: Colaborarea dintre părinți și profesori arată copilului că educația este importantă și valorizată.
- Dezvoltarea emoțională: Elevii se simt mai înțeleși și mai protejați atunci când există o comunicare constantă între adulții responsabili de formarea lor.
- Rolul școlii în parteneriat
- Organizarea de întâlniri periodice: Sedințele cu părinții, workshop-urile sau consultațiile individuale facilitează dialogul între profesori și familie.
- Comunicare constantă: Utilizarea platformelor online, a jurnalelor școlare sau a întâlnirilor informale asigură informarea părinților despre progresul copiilor.

- Implicarea părinților în activitățile școlii: Organizarea de evenimente la care să participe părinții (concursuri, serbări, activități extrașcolare) consolidează legătura dintre familie și școală.

4. Rolul familiei în parteneriat

- Sprijinirea copilului în procesul de învățare: Verificarea temelor, oferirea unui mediu de studiu adecvat și încurajarea cititului sunt esențiale.
- Participarea activă: Prezența părinților la întâlnirile școlare și implicarea în deciziile educaționale arată copilului că părinții valorizează școala.
- Promovarea unui mesaj unitar: Este important ca părinții să susțină regulile și valorile promovate de școală. .

5. Strategii pentru un parteneriat eficient

- Comunicare deschisă și respectuoasă;
- Stabilirea unor obiective comune;
- Participare activă;
- Flexibilitate și adaptabilitate.

- Implicarea părinților în activitățile școlii: Organizarea de evenimente la care să participe părinții (concursuri, serbări, activități extrașcolare) consolidează legătura dintre familie și școală.

4. Rolul familiei în parteneriat

- Sprijinirea copilului în procesul de învățare: Verificarea temelor, oferirea unui mediu de studiu adecvat și încurajarea cititului sunt esențiale.
- Participarea activă: Prezența părinților la întâlnirile școlare și implicarea în deciziile educaționale arată copilului că părinții valorizează școala.
- Promovarea unui mesaj unitar: Este important ca părinții să susțină regulile și valorile promovate de școală. .

5. Strategii pentru un parteneriat eficient

- Comunicare deschisă și respectuoasă;
- Stabilirea unor obiective comune;
- Participare activă;
- Flexibilitate și adaptabilitate.

- Lipsa implicării: Sensibilizarea părinților cu privire la impactul educației și organizarea unor activități atractive pentru ei.

Parteneriatul educațional școală-familie este o piatră de temelie în educația copilului. Colaborarea eficientă între părinți și cadrele didactice nu doar că îmbunătățește performanțele școlare, ci contribuie la creșterea unor copii echilibrați, responsabili și încrezători. Prin eforturi comune, educația devine o punte către succesul copiilor în viață.

- **Bibliografie:**

- Ghid metodologic: Starea de bine în școală/UNICEF/ MEC
- www.unicef.org/moldova/rapoarte/starea-de-bine-%C3%AEn-%C8%99coal%C4%83-ghid-metodologic

-

AUTOR vs. NARATOR. Cum facem diferența

prof. Alina Dan

Din grabă, comoditate sau neștiință, mulți elevi nu fac diferența dintre autor sau narator. Așa ajungi să auzi răspunsuri de tipul ”Naratorul textului este Mircea Cărtărescu”, atunci când elevii sunt rugați să numească persoana care a scris textul, sau ”Persoana care își asumă actul povestirii este autorul”, atunci când sunt rugați să precizeze cine este instanța care prezintă, din perspectivă subiectivă sau obiectivă, faptele sau întâmplările dintr-un text narativ. Iată, așadar, care sunt diferențele dintre autor și narator, cu o concentrare mai mare asupra naratorului.

Este persoana care crează o opera literară, artistică, științifică sau publicistică. La modul general, autorul este persoană reală care inventează, face, produce sau compune ceva.

- Naratorul este adesea un personaj care apare în text, pe când autorul este o persoană și poate să nu apară ca un personaj, iar prezența sa în universul creat este abstractă.

- **Principalele tipuri de naratori sunt:**

- **Naratorul heterodiegetic** (extradiegetic), care are următoarele ipostaze:

- **Narator anonim** – care realizează o relatare obiectivă la persoană a III-a și reprezintă o instanța narativă supraindividuala. Din punct de vedere afectiv **este neutru.**

- **Narator subiectiv** – care exprimă direct sau indirect aserțiuni ale scriitorului; interpretează, califică sau comentează evenimentele / personajele dintr-o perspectivă personală, asumându-și o atitudine participativă; enunțurile sunt la persoană a III-a, dar sunt marcate subiectiv sau afectiv.

Naratorul homodiegetic (intradiegetic) – este proiectat în text că eu narator la persoană I și are următoarele ipostaze:

- **Personaj-narator** – care își asumă dublu rol: eu narator (narator autodiegetic) și actant (protagonist); indicii textuali sunt utilizarea persoanei I, iar mărcile lexico-semantică sunt cele ale implicării subiective și/sau afective;
- **Narator-martor** – joacă rolul eului narator și rol de observator al lumii narate; indicii textuali sunt alternarea persoanei I cu persoană a III-a și cei ai subiectivității;
- **Narator-mesager** – care are rolul de transmițător al unei întâmplări „auzite”; se proiectează în planul secund al evenimentelor.

Instanțe textuale:

- a) autorul, care poate fi concret (ființă biologică, întotdeauna exterioară textului pe care l-a scris) și abstract (înțeles că o sumă de date culturale, că produs al unui mediu);
- b) cititorul concret / abstract;
- c) personajele;
- d) naratorul – este cel care vorbește într-o povestire;
 - nu trebuie confundat cu autorul, a cărui voce textuală devine.

- Tipuri naratoriale:

În funcție de raportul narator – tip de enunțare narativă:

1. **n. homodiegetic** (eul care narează la persoană I, narațiune subiectivă);
2. **n. heterodiegetic** (eul care narează la persoană a III-a , narațiune obiectivă).

În funcție de implicarea naratorului la evenimentele povestite:

1. **n. extradiegetic** (absent din universul de discurs);
2. **n. intradiegetic** (prezent în universul de discurs).

Observații asupra procesului de învățare

prof. Vali Rebenciuc

Metodele de predare trebuie să fie alese de către profesor, în funcție de nivelul de înțelegere al elevilor, iar acest lucru se va reflecta în modul în care aceștia își vor îmbunătăți rezultatele școlare. Lucrul la clasă oferă zilnic noi perspective importante despre procesul de învățare al elevilor și explică de ce unele practici de predare sunt mai eficiente decât altele. O privire de ansamblu asupra practicilor de predare se bazează pe observarea sistemică a elevilor în timpul orelor de curs și a modului în care se îmbunătățesc rezultatele. Acest lucru ajută și la înțelegerea modului în care elevii învață cel mai bine, cu implicații practice pentru profesori. Se dezvoltă de asemenea un model de învățare și predare, care aliniază practicile de predare eficiente cu modul în care elevii învață în diferite faze ale procesului de învățare.

În acest articol mi-am propus să analizez patru factori cheie, care influențează procesul de învățare dar și modul în care predarea eficientă se aliniază cu aceste procese pentru a maximiza progresul și rezultatele.

1. **Învățarea ca schimbare în memorie pe termen lung**

Există două tipuri de memorie care procesează informații în timpul învățării: memoria de scurtă durată sau de lucru și memoria pe termen lung. Memoria de lucru este spațiul de lucru mental, pe care elevii îl folosesc pentru a se implica în mod activ în rezolvarea exercițiilor, a înțelegerii noilor noțiuni predate și cum acestea pot fi folosite, în timp ce memoria pe termen lung reține aceste cunoștințe pentru o utilizare viitoare. Pe măsură ce elevii învață, ei identifică relații și conectează cunoștințele în memoria pe termen lung pentru a dezvolta modele mentale din ce în ce mai complexe. Elevii care înțeleg mecanismele de lucru cu informațiile noi, vor învăța cel mai eficient.

- **3. Dezvoltarea si demonstrarea înțelegerii noțiunilor predate**
- Dezvoltarea unui mod de lucru necesită ca elevii să înmagazineze mai întâi cunoștințele (inclusiv exemple, concepte sau proceduri) în memoria pe termen lung și apoi să și le amintească și să le aranjeze în moduri semnificative, proprii sistemului său de gândire. Pe măsură ce aceste modele mentale se dezvoltă, reflectând înțelegerea elevilor, ei învață și încep să recunoască relațiile dintre lucrurile învățate, conceptele și procedurile de lucru. Odată cu practica repetată și variată, crește capacitatea elevilor de a-și aminti și de a aplica fluent învățarea și de a-și transfera cunoștințele în situații noi. În timp ce cunoștințele sunt consolidate în memoria pe termen lung, elevii le pot recupera și combina în moduri variate pentru a testa soluții posibile în situații noi de lucru și pentru a genera idei creative. Capacitatea de gândire critică a elevilor, creativitate și rezolvare a problemelor este mult îmbunătățită atunci când scolarii au cunoștințele relevante, de bază, consolidate în memoria pe termen lung, pe care le vor putea folosi mai târziu.

4. Elevii trebuie implicați activ in procesul de învățare

Transferul informațiilor din memoria de lucru în memoria pe termen lung necesită atenția concentrată și implicarea activă a elevilor într-un mediu de învățare care să le ofere suport și să-i facă să fie receptivi. Elevii sunt motivați să se implice atunci când înțeleg că efortul lor duce la succes, dezvoltă dispoziții pozitive față de învățare și au relații pozitive cu profesorii. Experiența succesului este motivantă. Elevii care se simt în siguranță din punct de vedere cultural și care au un sentiment pozitiv de apartenență în comunitatea lor de învățare, sunt, de asemenea, implicați mai activ în procesul educațional. Implicarea și concentrarea asupra învățării sunt mult mai eficiente, atunci când elevii înțeleg comportamentele, așteptările mediului de învățare, precum și obiectivele urmărite. Cele mai eficiente practici de predare promovează un mediu de învățare favorabil și le permit elevilor să-și concentreze atenția pe dobândirea cu succes a cunoștințelor și abilităților de care au nevoie, pentru a avea rezultatele pe care le doresc.

Poetry Writing

prof. Ioana Stafidof

What is the value of poetry for learning and development and what are its uses in education today?

What role can the poem play not only in formal education, but also in personal development and well-being beyond the classroom?

How might we develop our teaching practices to access such benefits?

These are all important questions to address if poetry is to continue to form a central part of the teaching of English literature in our schools and universities. However, the value of poetry in learning and development is often taken for granted: assumptions about the necessity of formative encounters with ‘great’ literature overlap with anecdotal evidence about the transformative power of stories. Consider the following statements about the value of poetry and its use:

*“Poetry matters because it is a central example of the use human beings make of words to explore and understand. Like other forms of writing we value, it lends shape and meaning to our experiences and helps us to move confidently in the world we know and then to step beyond it. “(From *Teaching Poetry in the Secondary School: An HMI View*, Department for Education and Science, 1987, quoted in Ofsted [Citation2007](#), 6)*

Although poetry can have such value as part of improving literacy skills and language development, the worry is that the other potential benefits are overlooked, which impacts on the way in which poems are used in the classroom.

It is worrying to hear that some teachers find poetry difficult to teach and others admit that it is rarely a feature of their classroom. Sometimes this is because of personal memories of over-study of nominated poems to try to ‘crack’ their meanings or an overemphasis on the form of the poem (counting syllables etc) in order to write in different forms (cinquain, haiku etc) rather than focus on language and meaning.

Poetry can help with understanding our emotions. It can help us think about how powerful, rich and imaginative words chosen precisely to express our feelings and reactions.

It can also be important for the teaching of oracy, reading and writing and the ongoing development of listening skills. Sharing favourite poems or reading jointly constructed or original poems aloud in class can often nurture trust and contribute to the development of a collaborative classroom community.

There are many ways to encourage learners to write poetry.

Starting with sensory experiences

Using memory

Images

Modelling

The teaching of poetry should begin with sharing a wide range of poems aloud and lots of talk connecting our own experiences and emotions to those of the poet's. The emphasis should be on enjoyment. And, when it comes to writing poetry, once again playing with rich word pictures to convey meaning and exploring language should be fun – not threatening.

Helping students find their own poetic voice is not only beneficial for their literacy skills, but for their social-emotional skills, too.

- “Poetry is a way for people to express their feelings and emotions. **Students who may not be able to speak their feelings may feel more comfortable putting it on paper in a poem.**”

Sources:

- <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/1358684X.2016.1230300#d1e272>
- <https://australianchildrenspoetry.com.au/australianpoets/a-e/anne-bell/>
- <https://www.georgiaheard.com/childrens-poetry/>

